

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. 28

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1916

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΣΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ ΑΝΑΜΕΝΟΥΣΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ ΤΟΥ

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,”

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'— ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 21Α

ΤΗΛΕΦ. 1016

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΣΕΞΕΛΙΔΑΣ

ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΙΣΕΞΕΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΕΠΤΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Εσωτερ. - Ρουμανίας έτησια Δρ. 20 ; Εσωτερ. - Ρουμανίας έτησια Δρ. 6

Εξωτερικού 22 ; Εξωτερικού 8

Εξάμηνοι εις το ήμισυ. - Προσληφθέντες άνευ εξαίρεσως, Τρίμηνοι άπαράδεκτοι.

Πάσα έν γένει έπιστολή και πάλιν έμβάσμα δέον να άπευθύνεται ούτω: Κύριον Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΝ, Διευθυντήν-Ιδιοκτήτην-Εικονογραφήμενης-Οδός Λεκά 21Α Αθήνας.

ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΜΑΣ

Τέλειοι εις την σκηνοθέτησιν οικουριών, εδημοιοργησαν εκ του μηδενός και προς κορεσμόν της λυσσώδους προδοτικής ψυχής των, μίαν άνωματικήν κατηγορίαν διά να δικαιολογήσουν την ληστρικήν επιχειρήσιν των εντός της περιοχής αυτής της πρωτευούσης της πατρίδος των, και μη εύρισκοντες εύκαιρίας, δημιουργούν τοιαύτας ίνα την πληγώσουν με τὸ δολοφόνον έχειριδίον των. Ο κ Καλλιμασιώτης ών φίλος του κ. Γούναρη και καθημέρος επί της Καστέλλας, δέν έχει τὸ δικαίωμα να είναι πατριώτης και άφωτισμένος υπήκοος του Μεγάλου Βασιλέως του. Επειδή δὲ ὁ αξιότιμος αὐτὸς κύριος δέν άνήκει εις τὸ κόμμα τῶν πατριδοκαπήλων, πρέπει να καταδιωχθῆ. Του προσήψαν την κατηγορίαν του τροφιδότου τῶν Γερμανικῶν ύποβρυχιῶν και πλαστογραφησαντες την ύπογραφήν του, εδημοσίωσαν άνυπάρακτους έπιστολάς επί τῆ βάσει τῶν ὁποίων καταδιώκουν να τὸν συλλάβουν, άφου πρότερον παρεβίασαν τὸ οικογενειακόν του άστυλον, μη τηρήσαντες τουλάχιστον ούτε τὰ προσήματα, ενεργούντες κατά τὰς σχετικὰς διατάξεις του Συντάγματος. Κατ' αὐτὸ, επιτρέπεται διάρρηξις και κατ' οίκον ήρωνα νύκτωρ, μόνον τῆ παρουσίᾳ του άστυνόμου, του παρέδρου και ενός δευτέρου άνακριτικῶν ύπαλλήλου. Αὐτοί όμως, άποβλέποντες και εις τὸ λωποδυτικόν μέρος της επιχειρήσεως, ήτις οὕτω κατέστη τελείως ληστρική, έν γνώσει και άπό σκοποῦ άπέφυγον την τήρησιν τῶν νόμων του Κράτους. Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, πᾶς τίμιος πολίτης αγαπῶν την πατρίδα του και μένων πιστός εις τὸν Σωτήρα Βασιλέα, θεωρῶν δὲ ὡς προδότας τοὺς άπάρακτους επαναστάτας της Θεσσαλονίκης τοὺς κηρύσσοντας τὸν πόλεμον κατά τῶν Βουλγάρων και φονεύοντας τοὺς ένδόξους συμπολεμιστὰς του Ελευθερωτοῦ Βασιλέως, κινδυνεύει άπό ήμέρας εις ήμέραν να συλληφθῆ ύπό τῶν Ελληνικῶν δργανῶν της ξένης άστυνομίας, δικαιολογούμενος διά της ύπ' αὐτῶν προσάψεως μίᾳ οιασδήποτε κατηγορίας θιγοῦσης τοὺς διά την Ελλάδα ισχυρούς της ήμέρας.

Ημεῖς εύρισκόμενοι μεταξύ αὐτῶν τῶν πολιτῶν, άναμένομεν την σειράν μας να καταδιωχθῶμεν ύπό τῶν δργανῶν τῶν προδοτῶν, ὁπότε συλλαμβανόμενοι θα διακηρύττωμεν, διὰ άπελευθέρωσιν διότι εμείναμεν πιστοί εις τοὺς κειμένους νόμους της πατρίδος μας και άφωτισμένοι υπήκοοι του Βασιλέως μας.

ΟΙ ΚΑΡΚΙΝΟΙ

Αληθινή μάλιστα έχουν κατανησει διά την κοινωνίαν αἱ άπεργίαι. Παριστάμεθα δὲ πρό του θεάματος μίᾳ Κυβερνήσεως πάντοτε—όχι μόνον της παρούσης—άδυνατούσης να λάβῃ ριζικά μέτρα, προς καταστολήν τῶν έκρηγνυομένων άπεργιῶν. Θέλομεν να πιστεύωμεν μάλλον, διὰ δὲν θέλουν αἱ κατά καιρούς Κυβερνήσεις να λάβουν ἐκά-

στοτε μέτρα. Αν ήθελαν πράγματι να λάβουν ριζικά μέτρα κατά τῶν άπεργιῶν, δέν έπρεπε να στρέφονται οὔτε κατά τῶν άπεργιῶν, οὔτε κατά τῶν διευθυνόντων τὰς εταιρίας. Τί πταίουν οἱ διάφοροι διπλωρόπουλοι; Αὐτοί άσημοι και άφανεῖς, προχειρίζόμενοι ύπό τῶν ισχυρῶν παραγόντων που λυμαίνονται τὰς διαφόρους εταιρίας, κατανοῦν αληθινὰ νευρόσπαστα εις χεῖρας των, άκακα, ἀλλ' επικίνδυνα, μόνον, διότι εκ του άφανοῦς ύποστηρίζονται. Εἰς τὰς τελευταίας άπεργίας, τῶν ήλεκτροτεχνιῶν, Αττικῆς κ. λ. έπρεπε να κτυπήσουν τὸ κακόν εις την ρίζαν του, να κάμουν μίαν φουλυγκισχρασίον διά να εξαλείψουν τὸν κακοήθη ὄγκον τῶν καρκινῶν, ὁ ὁποῖος κρύπτεται εις την Ηλεκτρικὴν Εταιρίαν.

ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΑΧΑΡΗΣ

Εάν η Κεντρική Έπιτροπή τῶν Προμηθειῶν συναισθάνεται τὰ καθήκοντα και την άποστολήν της, πρέπει να προβῆ άμέσως εις την πραγματοποίησιν της ιδέας της ιδρύσεως πραιοήρων, προς πώλησιν της ζάχαρης. Έτσι υπάρχει έλπίς να λείψουν τὰ άτοπα, που δημιουργοῦνται καθ' έκαστην εξ αιτίας του άπαραιτήτου αὐτοῦ προϊόντος εις βάρος του κόσμου, άπό την άισχροκέρδειαν τῶν εμπόρων και τῶν παντοπωλιῶν. Τὸ πρᾶγμα, φυσικά, δέν ήκούσθη με εύχαρίστησιν άπό τοὺς ενδιαφερομένους κύκλους, οἱ ὁποῖοι πρόβησαν ήδη και εις την σχετικὴν διαμαρτυρίαν. Αλλ' η Έπιτροπή, εὐν πραγματικῶς αισθάνεται τὰς ύποχρεώσεις, ἄς έχει αναλάβει άπέναντι του κοινού, ὁφείλει να κλείσῃ τὰ ὦτα πρό πάσης τοιαύτης κακοήθους διαμαρτυρίας. Αλλως, είναι περιττὸν να ὑφίσταται, και άν δέν ήμπορῆ να πραγματοποιήσῃ την άπόφασιν της, τότε τὸ καλλίτερον που θα ἔχη να κάμῃ θα είναι να διαλυθῆ. Τουλάχιστον να μὴν ὑπάρχη, διὰ να ξεύρη και ὁ κόσμος να λάβῃ τὰ ανάλογα μέτρα.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

20—27 Οκτωβρίου.

Η λήξασα εβδομάς παρουσίασε ποιάν τινα δρασίον εις τὸ δυτικόν μέτωπον με τοπικάς επιτυχίας τῶν Συμμάχων εις τὸ μέτωπον του Σόμ, ὅπου κατέλαβον Γερμανικὰς προκεχωρημένας θέσεις. Πλήν όμως της δρασσεως, ήτις παρετηρήθη εις τὸ δυτικόν μέτωπον, ή κατάστασις εις τὰ άλλα μέτωπα παρέμεινεν άμετάβλητος, με τὰς τοπικάς και άνευ τινὸς σημασίας καθημερινὰς συγκρούσεις. Η έπελθούσα χειμερινή περίοδος εις τὰ διάφορα μέτωπα έμποδίζει τὰς κινήσεις τῶν στρατευμάτων και την σημαντικὴν δρασίον. Ὡς εκ τούτου δὲ δέν άναμένονται γεγονότα σπουδαία κατά την περίοδον ταύτην. Αλλ' έν τῷ μεταξύ γίνεται η προκαταρκτικὴ ενεργεία και λαμβάνονται τὰ κατάλληλα μέτρα διά την σφοδρότεραν επανάλησιν τῶν επιχειρήσεων με την έναρξιν της περιόδου της ανοίξεως. Ηδη άνηγγέθη, διὰ λίαν προσεχῶς πρόκειται να συνέλθῃ εις Παρισίους μέγα συμβούλιον τῶν συμμάχων, τὸ ὁποῖον θα κανονίσῃ τὰς λεπτομερείας, της κοινῆς ὑπό πάντων τῶν παραγόντων της Ανάντι επιθετικῆς ενεργείας εναντίον τῶν Γερμανῶν και τῶν συμμάχων των. Εξ άλλου δὲ και οἱ Γερμανοὶ προβαίνουν εις παραλλήλους ενεργείας, οὔτως ὥστε να αντιμετωπίσουν την εναντίον αὐτῶν δρασίον τῶν συμμάχων. Ὅπωςδήποτε η έπερχομένη χειμερινή περίοδος αναβάλλουσα άναγκαστικῶς την πολεμικὴν δρασίον εις τὰ διάφορα μέτωπα, άπομακρύνει ταυτοχρόνως και παρατείνει ἐπὶ μήνας τινὰς άκόμη, την παρουσίασιν τῶν σημαντικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ήθελον επιφέρει μεταβολήν της σημερινῆς καταστάσεως και καταπάσιν ἴσως τῶν εχθροπραξιῶν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ο χειμὼν πλέον μας έπεσκέφθη με ὄλην του την μεγαλοπρέπειαν. Η τελευταία επάνοδος του καιροῦ εις την καλοκαιρίαν δέν διήρκεσε παρά ὀλίγας ήμέρας μόνον και μόλις έπροφθάσαμεν να χαρῶμεν μίαν σεληνοφαιστιστον νύκτα. Ο σφραγὸς έκάλυφθη άπό πυκνά σύννεφα και ὁ Λυκαβητὸς άπέκτησε τὸ χειμερινόν σκοτεινόχρῳμον φόντο του και ὑπερ την πόλιν έπεσαν άφανοι αἱ σταγόνες της ενεργητικῆς, αὐτὴν την εποχήν, βροχῆς, η ὁποία εξέπλυνε την ασφαλτον και έκασθάρωσε τοὺς δρόμους. Αλλ' η εποχή αὐτή, που είναι τόσοσ ευφορῆ, όταν την παρακολουθῆ κανεῖς άπό μέσα άπὸ τὸ παράθυρον του θερμοῦ του δωματιου, δημιουργεῖ σωρεῖαν άναγκῶν, αἱ ὁποῖαι καθίστανται έντελῶς άπραγματοποίητοι άπό την σημερινήν κατάστασιν. Διὰ πολλὰς οικογενείας προβάλλουν χίλια δυὸ προβλήματα προς λύσιν και τὰ προβλήματα αὐτὰ μένουσ αχθὸν πάντα. Ἰδίως τὰς συνεπείας της μεταβολῆς του καιροῦ ήσθάνθησαν περισσότεροσ αἱ ὑπαλληλικαὶ τάξεις, αἱ ζῶσαι άπό ένα ὠρισμένον εισόδημα μισθοδοσίας, τὸ ὁποῖον σήμερα δέν επαρκεῖ οὔτε διά τὸν άρτον άκόμη, του ὁποῖου η τιμὴ άνέχεται διαρκῶς. Καὶ αν θελήσῃ κανεῖς να εξετάσῃ κάπως βαθύτερα τὰ πράγματα θα ἴδῃ, ὅτι ένφ' άπὸ τὸ ένα μέρος ρεεῖ τὸ χρῆμα άφθονον εις τὰ χρηματοκιβώτια ὠρισμένης μερίδος, άπὸ τὸ άλλο μέρος βασιλευεῖ δυστυχία πρωτοφανῆς εις την πρωτεύουσιν. Καὶ αν έρωτήσῃ κανεῖς τοὺς παλαιότερους θα μάθῃ, διὰ οὐδέποτε άλλοτε παρετηρήθη εις τὰς Αθήνας τόσοσ άφθονος εισροὴ χρημάτων, αλλά και οὐδέποτε άλλοτε έβασίλευσε τόσοσ δυστυχία. Είναι και αὐτὸ ένα άπό τὰ άνάποδα, τὰ δημιουργηθέντα άπό τὸν πόλεμον.

Μ' ὄλην την πληθώραν τῶν νέων κινηματογραφικῶν αἰθουσῶν, που ήνοιχθησαν έφετος, οἱ κινηματογράφοι διατρέχουν την εποχήν αὐτήν περιόδον κορισμότητος. Τὸ πρᾶγμα ὁφείλεται εις την έλλειψιν νέων κινηματογραφικῶν έργων, με τὰ ὁποῖα έπρεπε να άνοήξουν αἱ κινηματογραφικαὶ αἰθουσαι. Αλλὰ νέα ταινία δέν ὑπάρχουν σχεδόν, διότι τὰ πλείστα, αν ὄχι ὅλα τὰ εργοστάσια που παράγουν ταινίας, έχουν διακόψει τὰς εργασίας των και άν ήμποροῦν να εξευθεθοῦν μερικαὶ νέα, άπαιτοῦνται διά την εννοσίασιν η την αγοράν των μυθῶδη ποσά, πρό τῶν ὁποίων πᾶσα καλὴ θέλησις τῶν Αθηναίων θεατρῶνων κινηματογράφων σταματᾷ. Έτσι εὐρίσκονται εις την ανάγκην να εξοικονομήσουν, ὅπως, ὅπως τὰ πράγματα με παλαιὰς ταινίας, τὰς ὁποίας έχουν ἴδη επανειλημμένως, η αν δέν τὰς έχωμεν ἴδη, δέν ήμποροῦμεν να τὰς ἴδωμεν, διότι έχουν ληφθῆ πρό ἔτων και μᾶς παρουσιάζουν μόδαν άνδριανῶν και γυναικειαν παραωρημένης έποχῆς, πρᾶγμα που άποτελεῖ δεινὸν πλήγμα κατά της καλαισθησίας του Αθηναίου και ἰδίως της Αττιδος, η ὁποία δέν πηγαίνει τόσοσ εις τὸν κινηματογράφον διά να ἴδῃ τὸ έργον, ὅσον διά να θαυμάσῃ τις θαυμάσιες νέες τουαλέτες της μόδας και την μοντέρναν επίπλασιν. Φαίνεται, δὲ, ὡς εκ του γεγονότος αὐτοῦ διὰ η βασιλεία του έφετεινοῦ χειμῶνος θα άνησῃ εις τὸ θεάτρον, τὸ ὁποῖον άπεράσει πλέον να εγκτασταθῆ ὀριστικῶς και τὸν χειμῶνα εις Αθήνας.

Ὡς να μὴ εφθάναν τὰ τόσα άλλα, έχωμεν και πλήθος άπεργιῶν αὐτὴν την εβδομάδα. Άπεργία ναυτεργατῶν, άπεργία σιδηροδρομικῶν και άλλα ὑπό μελέτην. Πᾶς δυσχεροστέμνος ὕψωνε την σημαίαν της άπεργίας. Αλλ' εὖς που θα φθάσῃ τὸ κακόν; Οἱ άρμόδιοι πρέπει να λάβουν επιτέλους τὰ μέτρα των, διὰ να λείψῃ ένα κακόν, τὸ ὁποῖον ξεσπᾷ πάντοτε κατά τὸ κοινόν. Διότι οποιαδήποτε άπεργία και αν γίνῃ, τὰ άποτελέσματά της πάντοτε θα βαρύνουν τὸ κοινόν. Αὐτὸ θα πληρώσῃ ὅλας τὰς άμαρτίας. Δέν θέλω να πῶ, διὰ πρέπει να παραβλέπονται τὰ συμφέροντα τῶν άπεργούντων, οὔτε εἶμαι κερκονημένος κατά τῶν άπεργιῶν. Αλλ' εν πάσει περιπτώσει τὸ κοινόν δέν ὀφείλει τίποτε να πληρώσῃ αὐτὸ πάντοτε τὰς συνεπείας μίᾳς άπεργίας. Έγινε λόγος πολλακτικῶν αὐτὸ και εγράφην τὸσα, ὅσα θα εφθάνον να γεμισσουν τόμοι δλόκληροι. Αλλ' εν τῷ μεταξύ δέν προέκυψε τίποτε τὸ πρακτικόν και ὁσάκις κηρύσσεται άπεργία, αἱ συνεπείαι πάντοτε φορτώνονται εις την ράχην του κόσμου. Αὐτὸ τὸ ἀδι-

κον πρέπει να λείψῃ και εις τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει να επιστήσουν την προσοχήν τους οἱ άρμόδιοι.

Τὸ έν μετά τὸ άλλο ήνοιξαν τὰς τίλας των τὰ χειμερινὰ κέντρα της κραιπάλης και της μέθης με τις πεταλούδες, που σκορποῦν άφειδῶς τὰ μειδιάματα και τὰς περιπτώσεις των εις τὸν πρώτον τυχόντα, που θα μοιράσῃ μαζί τους μὴ μοιρία σαμπάνιας. Πρόκειται διά τὰ κέντρα, τὰ κάπως άνωτέρα τῶν ὑπογίων παραδεισῶν. Καὶ προημνύεται και πάλιν έφετος άφθονος ροὴ χουσοῦ εις τὸν βωμόν της Αφροδίτης. Ημπορεῖ να άλληλοσφάζεται ὅλος ὁ κόσμος, ἀλλ' η νεότης έννοεῖ να χαρῆ και να γλεντήσῃ και εφ' ὅσον νοιῶται τὸ πορτοφόλι της, άπειλούμενον να διαραγῆ άπὸ τὰς δέσμας τῶν χαρτονομισμάτων, τὰ σκορπᾷ άφειδῶς, συλλέγουσα την ήδονήν, την μέθην και την άπόλαυσιν κάτω άπὸ τὰ ηλεκτρικά πολυφύρα τῶν κέντρων αὐτῶν, αντί άδρόσφατης πάντοτε άμοιβῆς. Ὁλόκληροι περιουσιαὶ κατατίθενται πρό τῶν ποδῶν τῶν γοησῶν συλφιδῶν άπὸ τοὺς θαυμαστάς τον πρωτοβγάλτους λεοντιδεῖς, περιουσιαὶ, αἱ ὁποῖαι εδημοιουργήθησαν εκ του μηδενός πάντοτε, περιουσιαὶ, αἱ ὁποῖαι εσχηματίσθησαν άπὸ τὸν πόλεμον και αἱ ὁποῖαι, κατά κανόνα, διαλυνοται μέσα εις τὰ κέντρα αὐτὰ.

ΦΥΝΗ

Μὴ μὲ κνιτῆς, τὰ μάτια δέν δεικνύουν, οἱς σάβηες που αυτῶρολες σκοραῖεις, μὴ μὲ πλανῆς μὲ λόγια, μου θυμίζεις, καιροὺς τρελλῶν ἐρώτων, που τρομάζουν.

Οἱ πόθοι, που σὰ στήθη σου φουλάζουν, ζητᾶνα οἱ ξεσῶνον να γυρίζεις, ζητᾶνα ἄγάπης, ὅ! μὴ νανορίζεις, τὰ φιλία που τὸν κόρφο σου σπαράζουν.

Εἰν θα μὲ δῆς τὰ γένομα τὸ καρπᾶν, σὰ στήθη ε' αλαβάστρινα, ὃ Φοῖνη, ἔρωτινέμου, φοῖβον ξανθομάλλη.

Σβῆσε την φλόγα του τρελλῶ σου άνείρου Κ' εἶνας στανῶς ἔξικασμοῦ ἄς βαρῶν, τὸν τραχῆλό σου, με τὸ ρᾶσο καλογήρου!

Βόλος ΓΡΗΓ. ΓΙΟΚΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΕΞΩΣΙΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

«Ο Θῶν δι' Αγγλικῶν πλοίου κατῆλθεν εις την Ελλάδα, δι' Αγγλικῶν πλοίου θ' απέλθη αὐτῆς». Έτσι εἶπεν ὁ Αγγλος ὑπουργὸς τῶν Εξωτερικῶν, και ἔτσι ἔγινε. Βαθίως δέν είναι δυνατόν να παραδελθῶμεν μακτιχὴν δύναμιν εις ένα ὑπουργόν τῶν Εξωτερικῶν, ἀλλὰ διά τούτου πασιφανῶς άποδεικνύεται, διὰ η ιστορία αναφέρει: Η εκθρόνισις του Θῶνος ήτο έργον της Αγγλικῆς πολιτικῆς.

Πᾶς άναδιφῶν τὰς σελίδας της νεωτέρας ιστορίας, άναγνωρῆσει, διὰ η Αγγλία οὐδέποτε εργάζεται εκ του εφρανοῦς προς ἐπίτευξιν του επιδιωκόμενου. Εν τούτοις εις την περιπτώσιν ταύτην, ήλθε ατιγμὴ καθ' ἣν ήρχισε πλέον εκ του έμψανοῦς γεννώσα προσκώματα και επιδεικτικὰς καταφερομένην κατά του άτυχοῦς βασιλέως. Εκ τούτου δικαίως δύναται να ὑποτεθῆ, διὰ λίαν σοβαρὰ αἰτία ήνάγκασε την Αγγλικὴν πολιτικὴν να άποβάλῃ πᾶσαν επιφυλαξιν και, άδιαφοροῦσα διά τὰς ἐκτός και εντός του κράτους της ἐπιθέσεις, να κηρύξῃ εαυτὴν εχθρὰν προς τὸν βασιλέα ενός ξένου κράτους και δι' μικροῦ και άδυνατου, ὅπως ήτο τότε η Ελλάδα. Αὐτὸς ὁ Αγγλος πρωθυπουργός, εις διαμαρτυρίας άκουσθεσίας εν αὐτῇ τῇ Αγγλικῇ Βουλῇ, ὅπο τινων πραγματικῶς φιλελευθέρων άνδρῶν, απήντησεν, διὰ κατὰ συμφέροντα της Αγγλίας και αὐτῆς της Ελλάδος, χῶρος προστατευομένης ὑπό της Αγγλίας, επιβάλλουν πολιτικὴν

δραστηρίαν, ητις δύναται μὲν νὰ μὴ φαίνεται ἀρεστή νῦν εἰς τινὰ μερῶν ἐξηκμημένων πατριωτῶν, καθὼς ἀντιλαμβάνομεν ὅτι προσήκει εἰς τὴν πατρίδα των, ἀποτελεῖ ὅμως ἀκριβῶς τὴν κριτικὴν ἐξυπηρετήσιν τῶν τε γενικωτέρων συμφερόντων τῆς εἰρήνης καὶ τῶν συμφερόντων τῶν ἐνδιαφερόμενων κρατῶν.

Διὰ τὴν ἀντιλήθη τῆς, εἰς ἀπὸ ἀγαθοῦ συνειδητοῦ, καὶ ποῖαν σχέσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἔχει ἡ ἐπιτηδεῖα ἀνάμιξις τῶν συμφερόντων τῆς Ἑλλάδος καὶ συστάσεις τούτων μετὰ τῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ γάρ τῆς εἰρήνης, ἀρκεῖ νὰ γνωσθῇ ἢ φράσις, διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἀποδεχτὴ ἡ εἰδῆσις τῆς ἐν Ναυαρίνῳ ναυμαχίας ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, ὅφ' ἧς ἐθεωρήθη, ὅτι ἀπὸ συμβᾶν τούτου εἶναι ἐν ἑκ τῶν θλιβερωτέρων τῶν χρόνων μας!

Πρὸς πλήρη κατανόησιν τῆς τότε τηρουμένης ἐθνητικῆς συμπεριφορᾶς τῆς ἐπισήμου Ἀγγλίας πρὸς τὸν Βασιλέα Ὀθωνα, πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν, ὅτι ὑπῆρχεν ἡ αὐτὴ αἰτία, ἧτις ὑπεγράφετε τὴν ἐθνητικὴν τῆς στάσιν καὶ κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν μας ἀγῶνα τοῦ 1821. Ἡ σοβαρὰ αὕτη αἰτία, ἥτις ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας ἐγγυήσιν πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ὀθωμανικῆς αυτοκρατορίας.

Ἀπαξ ὅμως ἀποφασισθείσης τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν λοιπῶν Δυνάμεων, ἵνα μὴ γάσῃ ἡ Ἀγγλία τὴν τυχαίως γεννηθείσαν ἐπιρροήν της, ἐπὶ τοῦ νεοσυσταθέντος κράτους, συνεφώνησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν, ἥν πράγματι ὅμως ἀνέλαβεν ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν Ρωσικὴν πολιτικὴν νὰ ἐφαρμώσῃ τὸ πρόγραμμά της, δι' οὗ ἤθελε τὴν Ἑλλάδα μεγαλειότεραν, πρὸς βλάβην τῆς τότε ἔχουσης τῆς Τουρκίας. Ἄλλως τε, τότε ἐπανελαμβάνετο ὑπὸ διαφόρων κύκλων ἡ γνώμη τῆς Αὐστριακῆς κυβερνήσεως, ἧτις εἶπεν: «Ἡ κάμητις τὴν μεγάλην, ἡ μὴ τὴν κάνει καθόλου». Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἠσπάζοντο καὶ οἱ φιλέλληες. Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ Ἀγγλία, καίτοι δὲν ἔστρεφεν εἰς τὴν ἀπελευθερώσιν τῆς Ἑλλάδος, χάριν τῆς ἀγαπητῆς της Τουρκίας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ συμφερόντων της, ἐν τούτοις ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, ἵνα περιορίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον τὰ ὄρια του. Πράξεις τινὲς, μετέπειτα γενόμεναι, δι' ὧν ἐμφανίζεται εὐρύνοια τὰ ὄρια τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος, ὡς ἡ προσάρτησις τῆς Ἐπτανήσου, ἡ ἀποδοχὴ εἰς ἐπόμενον ἄστρον, δι' οὗ θὰ ἀποδεχθῆται ἡ ἀρχὴ τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς ἀσκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα, ἐπέβαλε τὸ τοιοῦτον ὅπως, ἀκόμη περισσώτερον, δένουσα τὰς χεῖρας τῆς Ἑλλάδος δι' ἀναλόγων συμβάσεων, ἐξασφάλισεν τὴν περιβόητον Τουρκικὴν ἀκεραιότητα.

Ἀπὸ τοιαύτων ἦσαν αἱ σκέψεις τῆς Βρετανικῆς πολιτικῆς, τὰς τίς κατανοεῖ, εἰς ἄνθρωπον, βασιλεὺς ὡς ὁ Ὀθων, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰ ἰδανικά του λαοῦ του καὶ ἐπιδοκῶν τὴν πραγματοποίησιν αὐτῶν, νὰ εἶναι ἀνεκτός ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ἀγγλίας. Πλήττους τὸν Ὀθωνα ἡ Ἀγγλία, προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ τὴν Μεγάλην Ἰδέαν. Τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος παρεβλέποντο πρὸ τῆς Τουρκοφιλίας τοῦ Πάλμερστον. Τούτου ἕνεκεν, ὁ πολιτολόγος καὶ συγγραφεὺς Οὐίλιαμ Κρόμπυ, διελθὼν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ἰδὼν τὴν κατὰ τῆς Ἀγγλίας ἐξέγερσιν τοῦ λαοῦ, ἔγραψεν εἰς τὴν «Ἐβδομαδιαίαν Ἐπιθεώρησιν μακροσκελεστάτην ἐπιστολήν, δι' ἧς κατήγγελλε τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς πατρίδος του, ὡς τείνουσαν νὰ τὴν ἀποξενώσῃ φιλιῶν, αἰτίας ὅσον μικραὶ καὶ ἂν εἶναι, δέον πάντοτε νὰ ὑπολογίζονται ὑπὸ τοῦ ἔμφρονος καὶ ἐπιδειξίου πολιτικοῦ». Ἐν τούτοις εἰς οὐδὲν ταῦτα ἴσχυσαν, οὐδὲ ὁ εἰς Λονδίνον πρέσβυς μας Σπυρίδων Τρικούπης κατώρθωσε τίποτε. Ἀδιαφοροῦσα πρὸς πάντα ταῦτα ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ, ἐγώρει σταθερῶς καταπνίγουσα τὴν δικαίαν φωνὴν ἐξεγέρσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὑποσκάπτουσα παντὶ σθένει καὶ τρέφω τὸν θρόνον τοῦ Ὀθωνος. Ἡ ραδιογραφία, προσὸν καὶ αὐτὸ τῆς διπλωματίας τῶν ἰσχυρῶν, ἔδρασαν ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλέως.

Λόγῳ τῆς ἀτεκνίας τοῦ Ὀθωνος καὶ τῆς συμπεριφορᾶς μερικῶν πατριωτῶν του, εἶχε γεννηθῆ μία ἀντιδημοτικὸς τῆς παρὰ τῷ λαῷ. Ταύτης γεννηθείσης, ἡ Ἀγγλία τὴν

ὑπέβαλεν, παριστάνουσα μάλιστα αὐτὸν ὡς ἐπιβουλοῦμενον καὶ τὸ Σύνταγμα λόγῳ τῶν δεσμῶν, οἵτινες τὸν συνέδεον πρὸς τὴν Αὐστρίαν. Εἰς δὲ τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Πρωσίαν τὸν διέβαλεν ὡς Ρωσίζοντα.

Τέλος ἀποφασίσασα διὰ παντὸς μέσου τὴν ἐκθρόνισιν του, ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις πρεσβείαν, μὲ ἐιδικὴν πρὸς τοῦτο ἐντολήν, τὸν Σιρ Ἐρρίκον Ἐλλιοτ, ὡς προσωρινὸν πληρεξούσιον. Ἡ ἀφίξις τοῦ διπλωμάτου τούτου ἐν Ἀθήναις, ἐπέβαλεν εἰς πλείους ἀνησυχίας τοὺς γνωρίζοντας τὰ Ἀγγλικὰ πράγματα, ἰδίως ὅμως τὸν Σπ. Τρικούπην. Τούτου ἕνεκεν, ὅταν ὁ Βασιλεὺς τοῦ ἐπρότεινε νὰ δεχθῆ τὴν πρωτοβουρίαν, οὗτος ἤρθετο, κατείδων τὰς Ἀγγλικὰς ἀποφάσεις πλεόν καὶ οὐχὶ προθέσεις. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ναυπλιακὴ κληθεῖσα ἐπανάστασις, εἶδε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κινήματος εἰς τὸν ἀπολυταρχικὸν καὶ βίαιον Βούλγαρον, δι' οὗ ἀντικατέστησε τὸν μετριοπαθῆ Κανάρην. Ὁ Σπ. Τρικούπης, ἀφοῦ ἔλαβε μακροτάτην συνέντευξιν μετὰ τοῦ Ἀγγλοῦ ἐπιτετραμμένου Ἐλλιοτ, ἀπήρθετο ἐκτενῆ ἐπιστολήν πρὸς τὸν Ἀνακτα, δι' ἧς, ὡς Ἕλληνας καὶ φίλους τοῦ Θεοῦ τὸν συνεβούλευε νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸς πάσας τὰς ἀξιώσεις, τῆς Ἀγγλίας, ἐκτὸς τῶν θιγουσῶν τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ὑπόστασιν τοῦ Κράτους. Αἱ Ἀγγλικαὶ ὅμως ἀξιώσεις, ἀκριβῶς πρὸς τοῦτο ἔτεινον. Ἐξήτησαν νὰ τὸν ἐκτοπίσουν, καθιστῶντες αὐτὸν ὑποπτον, κυρίως πρὸς τὸν λαόν του.

Ὁ Ἐλλιοτ, δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν του, παρουσιάσθη πρὸς τὸν Βασιλέα, χωρὶς κἂν νὰ τηρήσῃ τὰ διπλωματικὰ ἔθιμα, ἀπευθυνόμενος πρῶτον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας καὶ κατόπιν πρὸς τὸν συνταγματικὸν Βασιλέα. Παρουσιάσθη πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα ὁ Ἀγγλος πρέσβυς, ἐπέδωκε διακοίνωσιν, δι' ἧς πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ καὶ τῆς χώρας του, ἧς τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐδαιμονίαν ἡ γυγῆ ἡ Κυβέρνησις τῆς Α. Βρετανικῆς Μεγαλειότητος, ἀπῆται τὴν ἐκπλήρωσιν σειρᾶς ὀχθρῶν ἀξιώσεων. Διὰ τῆς διακοίνωσιν τῆς ταύτης ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐπενέβαινε εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Κράτους, ἀπαιτοῦσα τὸν καταρτισμὸν Κυβερνήσεως, τῇ ὑποδείξει της, καὶ τὴν παραδοχὴν τῆς μειονοψηφούσης ἀντιπολιτεύσεως. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Βασιλέως ὑπῆρξεν ἀξιοπρεπῆς, καὶ ὁ Σιρ Ἐλλιοτ ἀπῆλθε, φανερῶς ὅτι ἐπέστη πρὸς τῆς εὐκαρίαιας τοῦ Βασιλέως. Ἐν τούτοις πρὶν παρέλθῃ ὀλίγον χρονικὸν διάστημα, ὁ διαδεχθεὶς τὸν Ἐλλιοτ πρεσβευτὴς Σκάρλετ, ἀνακαλύψας ὅτι ἡ Ἑλλάς συνεννοεῖτο μετὰ τῆς Σερβίας διὰ κοινῆς ἐνέργειας ἐναντίον τῆς Τουρκίας, ἐπενέβη ἰτακώτατα, ἐπιδώσας ἐνῶν διακοίνωσιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, δι' ἧς ἠπειλοῦτο ἀπ' εὐθείας ὁ Ὀθων διὰ βίαιων μέτρων.

Ὁ Ὀθων πλεόν εἶχε καταδικασθῆ. Ἐξωτερικοὶ ἔχθροι καὶ ἐσωτερικοὶ, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῶν ἐξωτερικῶν, περιέβαλλον τὸν ἀτυχῆ Βασιλέα, περισφίγγοντες τὸν ἀποικτικὸν κλοιόν. Ὁ Θεὸς ἐσείετο καὶ μίαν ἡμέραν ἔπεσε, ἀπώλεσε τὰ θεμέλιά του, τὰ ὅποια ὑπέσκαπτεν ἡ Ἀγγλία μὲ ἑλληνικοὺς πελέκει. Καὶ ἐνῶ ὁ Γαλλικὸς τύπος ἤπορει διὰ τὴν μεταπολίτευσιν καὶ ὁ Ρωσικὸς τὴν ἐπέκρινε σφοδρῶς, ὁ Ἀγγλικὸς τὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀναμενόμενον συμβᾶν.

Ἐκθρονισθέντος τοῦ Ὀθωνος, ἡ Ἀγγλία ἐθεώρησεν, ὅτι ὄφειλε νὰ τοῦ ἐξασφάλισῃ τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὸ Ἀγγλικὸν πολεμικὸν «Σκύλλα», παρέλαβε τοὺς ἐκπτώτους Βασιλεῖς ἐκ Πειραιῶς, διὰ νὰ τοὺς ἀποθιβάσῃ εἰς Βενετίαν. Πόσον εἰρωνικὴ ἦτο ἡ ἐκφρασις αὐτῆς τῆς ἀσφαλείας, ἡ ὅποια ὑπέκρυπτε τὴν ἀγωνίαν τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς, σπυροῦστος δὲ ἀπομακρύνῃ τὸ θῆμα τῆς φοβουμένης ἀμεσον μεταμείλαν τοῦ λαοῦ, ἡ ἄλλο τι γεγονός, τὸ ὅποιον θὰ ἐματάλωνε τοὺς πόθους της!

Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

“CENTRAL”
τὸ πλουσιώτερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον
Ἐδωδιμοπωλεῖον τῶν Ἀθηνῶν.
ΟΔΟΣ—ΑΙΟΛΟΥ 168
ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΑΡΑΛΗΣ, ΚΑΠΡΑΛΟΣ

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΛΘΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΩΤΑΤΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Τὸ αὐτοκίνητον ἐξηκολούθει νὰ κυλιέται ἐπάνω εἰς τὴν ἀτέρμονα λεωφόρον, ἀθύρεια, γιατί, κατὰ τὰς ὁδηγίας ποῦ, ὅπως ἀντελήφθη, εἶχε δώσει ἡ γόησσά μου, ὁ σωφὲρ εἶχε κλείσει τὴν μηχανὴν καὶ ἐγλυστρώσαμε εἰς τὴν κατηφορίαν.

Ἐξαφνα, τὸ ἀμάξι μας ἐστάθη. Ὁ σωφὲρ ἔκαμε μίαν κίνησιν διὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πρίζ τῆς βενζίνης καὶ κατόπιν ἀντελήφθη, πῶς ἀλλὰξε μανιβέλες ταχύτητος. Ἀλλὰ τὸ ἀμάξι δὲν ἐκινουόσε.

Τότε ἐπήδησε κάτω, ἔβγαλε τὸν ἕνα φάρον, τὸν ἄναψε, ἀνοίξε τὸ καπάκι τῆς μηχανῆς καὶ ἤρρισε νὰ ἐπιθεωρή. Τὸν εἶδα ἔπειτα νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ἔλεγε: Καλὴ φάμπρικα ὁ ἀνοίξουμε.

Τότε ἐνόμισα, ὅτι ἦτο μιά καλὴ εὐκαιρία καὶ ἀνοίξα τὴν πόρτα:

— Παντόν, σερίκα, ἔ; εἶπα τῆς Λολόττας. Ἐτραβήξα πρὸς τὰ σκοτεινὰ χωράφια καὶ ὅταν ἀντελήφθη, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὲ ἴδουν, ἔβγαλα τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ σταγονόμετρον καὶ ἔσταξα σὲ κάθε μάτι μου ἀπὸ μιά σταγόνα ἀτροπίνης. Ἐπειτα ἤσυχα-ἤσυχα καὶ μὲ ἀδιαφορίαν, ἔσπευσα πρὸς τὸ ἀμάξι.

— Σὰ ὁ ἔ, βιέν! μὸ ἐφώναξεν ἡ Λολόττα.

Ἡ βλάβη δὲν ἦτο λοιπὸν σοβαρὰ, ἀφοῦ τόσο γρήγορα ἐπισκευάσθη. Ἐπέσπευσα λοιπὸν τὸ βήμα, ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ποῦ ὁ σωφὲρ ἐτοποθετοῦσε τὸν φάρον εἰς τὴν θέσιν του. Ἀλλὰ τότε ἐνοιόσα ἕνα θάμβωμα εἰς τὰ μάτια, σὰν νὰ εἶχα κυταξῆ πολλὴ ὥρα τὸν ἥλιο. Κατάλαβα ἀμέσως, ὅτι ἡ ἀτροπίνη ἐπρόφθασε νὰ ἐνεργήσῃ καὶ μὸ διέστειλε τὰς κόρας τῶν ματιῶν μου εἰς τρόπον, ὥστε νὰ εἰσέρχεται πολὺ φῶς καὶ νὰ μὸ ἐρεθίσῃ τὸ ὀπτικὸν νεῦρον.

Εὐτυχῶς ὁ σωφὲρ ἔσβυσε τὸν φάρον πάλιν καὶ μὲ μιά-δουὸ στροφῆς τῆς μηχανῆς, ἔκαμε τὸ ἀμάξι νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἀθύρεια τοῦ αὐτοκινήτου ἐπὶ τὸ πρῶτον κατὰ στρωμα τῆς εὐρείας λεωφόρου.

Μετ' ὀλίγον—θὰ εἶχαμε περάσει τὸ ἐκκλησάκι τοῦ Σωτήρος—εἶδα νὰ στρέφωμε δεξιὰ, ν' ἀνεβαίνομε σὸ πεδὸν ὄρομο καὶ νὰ πέφτομε σὲ ἕνα μαλακὸ ἔδαφος, ἐνῶ ταυτόχρονως ἤκουα νὰ κτυπᾷ πάλιν ἡ μηχανή.

Ἐνοιῶθα, ὅτι πέσαμε σὲ κατηφορίαν καὶ πράγματι ἡ μηχανὴ ἐσταμάτησε. Ἐπειτα πάλιν ὀλίγες στροφῆς μετὰ τὴν ἔσπαμν ἀνοικτὴ καὶ πάλιν ἀκράτες! Μετ' ὀλίγον ἐστρίψαμε ἀριστερά. Ἐρμητὰ γύρω μας καὶ σκοτάδι πίσσα, τὸ ὅποιον ἐστίζαν σὰν πετράδια, λαμπυρίζοντας τὰ φανάρια μακρὰ. Ἀφίναμε δεξιὰ μας, ὅπως ἐκατάλαβα, τὴν Καλλιθέα. Καὶ πράγματι διέκρινα τώρα τὰ μαῦρα φράγματα τοῦ Σκοπευτηρίου, τοῦ ὁποίου ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα διεγράφετο μέσα εἰς τὴν ἀσθενῆ ἀνταύγειαν τῶν φαναριῶν, ναντελλωτῆ, μὲ τὰς ἐπάλξεις του.

Ἐπροχωρήσαμε ἀκόμη ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἐστάθηκε τὸ ἀμάξι μας. Δεξιὰ διέκρινα μιά μάνδρα μὲ μιά μεγάλη πόρτα.

Ἡ Λολόττα ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἐπήδησε κάτω, δίνοντάς μου τὸ χέρι. Ἀλλὰ καθὼς ἄγγιξα τὸ χέρι της, αἰσθάνθηκα ἕνα δυνατόν τινάγμα ἐπὶ τὸ χέρι μου, σὰν νὰ ἔπιασα ρευματικῶν, ποῦ μὸ ἐπέρασε ὅλο τὸ σῶμά μου. Ὁ θηλικὸς αὐτὸς σατανᾶς εἶχε, φαίνεται, ἐπάνω της κάποιο ἤλεκτρικὸν ἀκκιουμυλάτερ, γιὰ νὰ μὸ διεγείρῃ τὴν ὑπόβλην καὶ νὰ μὸ κάμῃ νὰ πιστεύσω, ὅτι ἀσκέϊ ἐπάνω μου κάποια γοητεία, ἔτσι δὲ νὰ διευκολύνῃ τὴν ὑπνωτίσιν μου.

— Τί ἔχεις, σερίκο μου; μὲ ἠρώτησεν, ὅταν ἐνοιῶσε τὸ τινάγμα μου καὶ ταυτόχρονως μὸ ἐχάιδεψε τὸ μέτωπο.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ τὰ ὑπερέρω καὶ ἔσπαρτάριζα.

— Ἀσχημα τὴν ἔχω, ἐσέφθη, ἂν ἐξκολλουθήσομε ἔτσι.

— Ὑποφέρεϊ χρυσὸ μου; μὲ ἠρώτησεν ἐξακολουθοῦσα τὰ τρυφερά χᾶδια της. Ὑποφέρεϊ γιὰ μένα; Αἶ; Μ' ἄγα-

πᾶς λοιπὸν μ' ἄγαπᾶς, ὥστε ἀνατριχιάζεις ποῦ σ' ἄγγιζω; — Ἀ ναι! τῆς εἶπα μὲ λαχτάρα. Ἡ ἀνατριχίλα αὐτὴ εἶναι ὁ πόθος μου ὁ ἄδυστος γιὰ σένα, Λολόττα.

Ὅχι παίξουμε. Τώρα περὶ εἴθερα τί θέλει ἀπὸ μένα ἡ Λολόττα, ἀλλὰ χάρις εἰς τὸν φίλον μου Μαυρουκάκη, εἴθερα καὶ τί θὰ εἶπῃ ὑποβολή, πῶς προκαλεῖται, πῶς ὑπνωτίζεται κανεὶς καὶ ἔτσι ἦμουν ἀπόρητος.

— Ἐλα, πάμε μέσα, ἐπανέλαβεν ἡ Λολόττα. Σοῦ εἶπα μᾶστα ἀγάπη μου μιά νύκτα τρέλλας καὶ εὐτυχίας. Ἐλα.

Μὲ ἀγκάλιασε στοργικᾶ, σγεδὸν μ' ἐκουκούλωσε μὲ τίς ἐσάρπες καὶ τίς σορτί της καὶ καθὼς μὸ κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ χέρι, ἐνοιῶθα τὸ ρεῦμα νὰ διατρέχῃ τὰ μέλη μου καὶ νὰ μὸ κάμῃ νὰ σπαρταρῶ στὴν ἀγκάλια της, ἐνῶ τὸ συκλαμὲν μαζί μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ της, μ' ἐμεθοῦσαν.

Ὁμολογῶ, ὅτι εἶδα τὴν ἀνάγκην νὰ ἀντιτάξω ὀλην μου τὴν ψυχικὴν δύναμιν. Ὀλίγο ἀκόμη ἔχονα τὰς αἰσθήσεις. Ἐξέσκαπα λοιπὸν τὸ πρόσωπό μου καὶ τότε εἶδα περίεργα πράγματα.

Ἐνῶ εἴμεθα ἀκόμη εἰς τὸν δρόμο, περιμένοντες νὰ ἀνοίξῃ ὁ σωφὲρ, δρόμος δεξιὰ κι' ἀριστερά μας δὲν ἐφαίνετο. Ἡ πόρτα ἦτο κατὰ τέτοιον τρόπον κτισμένη, μὲ δύο γωνίες τοῦ τοίχου ἐκατέρωθεν, ὥστε οὔτε τὸ ὠτομομπιλ, οὔτε ἡμεῖς ἐφαίνομεθα ἀπὸ μακρὰν.

Τέλος ἡ πόρτα ἦνοιξε καὶ ἡ γόησσά μου μὲ ἔσυρε μέσα. Ὁ σωφὲρ ἀφοῦ ἔβαλε μέσα τὸ ὠτομομπιλ, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἄναψε τὸν φάρον. Τότε εἶδα, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς ἕνα ἀσκεπῆ διαδρομίσκον, ποῦ ἐσχημάτιζε μὲ τὸν τοίχον τῆς πόρτας ἕνα ἄλλο τοίχος ἀδιέξοτον, δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ὁ σωφὲρ διηυθύνθη σὲ μιά μικρὴ πόρτα, κατέβηκε τὸν δρόμο μᾶς καὶ τὴν ἦνοιξε. Ἐπεράσαμε καὶ εὐρήθημεν εἰς ἄλλον διαδρομὸν, ἐπίσης στενόν, κάθετον πρὸς τὸν πρῶτον. Εἰς τὸ βάθος ἦτο μιά ἄλλη πορτίτσα. Τὴν ἀνοίξαμε καὶ εὐρέθημεν εἰς ἕνα μικρὸν δωμάτιον, σὰν θυρωρεῖον, καὶ μὲ ἄλλη πορτίτσα ἀριστερά. Τὴν ἦνοιξε καὶ αὐτὴν ὁ σωφὲρ καὶ ἀντελήφθη, ὅτι ἐβήγαμε σὲ περιβόλι. Ἦθελαν νὰ ἰδῶν πέρα, ἀλλ' οἱ τοῖχοι τῆς μάνδρας ἦσαν ὕψηλοι. Τέλος μιά ἄλλη πόρτα μᾶς ὠδήγησεν εἰς ἕνα εἶδος αὐλῆς. Ἀριστερὰ διέκρινα ἕνα παράθυρο καὶ παρέκει μιά πόρτα. Τότε ἀντελήφθη, ὅτι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο οἰκοδόμημα εὐρισκετο εἰς τὸ μέσον ἐνὸς μικροῦ λαβυρίνθου ἀπὸ διαδρόμους. Ἐσῆκωσα τὰ μάτια, ἀλλ' οἱ τοῖχοι τῆς αὐλῆς, ὅπως καὶ τῆς μάνδρας καὶ τῶν διαδρόμων, οἱ ἐσωτερικοὶ ἦσαν ὕψηλότεροι τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὁ σωφὲρ ἐν τῷ μεταξύ ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἄναψε μιά ἤλεκτρικὴ λάμπα καὶ ἡ Λολόττα μὲ ἔσυρε μέσα:

— Μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς ἐσὺ; εἶπε τὸ σωφὲρ.

Ἐκείνος ὑπεκλίθη καὶ γάθηκε. Ἡ Λολόττα ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἐπέταξε τὸ καπέλο της καὶ ἀνοίξε τὴ σορτίτα της. Ἐφάνηκε τότε μὲ ὀλην της τὴν γοητεία ἡ σελφίς.

Ἐίμεθα εἰς ἕνα δωμάτιον πολυτελέστατα ἐπιπλωμένον. Ριντώ, ταπέτα πλούσια, μιά σαιζ-λόγγ, φωτιεῖ, μπριμπλό, κάδρα. Δίπλα ἀπὸ μιά ἄλλη πόρτα διέκρινα ἕνα εἶδος μπουντουάρ. Μιὰ ἀληθινὴ φωλιὰ, μὲ γλυδὴν ἐπιπλωμένη, ποῦ τὸ κάθε τι διέγειρε τὸν ἡδονισμόν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΗΣ ΤΟ 1870

ΔΙΑΔΟΧΟΙ Α. ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ Σ^Α

Μεγάλα ἀποθήκαι γάρτου Ἐφημεριδῶν, Περιοδικῶν καὶ πάσης ποιότητος. — Μεγάλα ἀποθήκαι ἐιδῶν Γερμανικῆς Ὑλῆς. — Ἐργαστήρια Καταστάζων, Φακέλων, Φατογραφικῶν φωτοτυπιῶν κλπ. — Τμήμα εἰδικὸν διὰ παραγίδας ἐξ ἐλαστικῶν καὶ μετάλλων ὡς καὶ δι' ἐπιγραφὰς διὰ θύρας. — Ἀεροκίνητων Ὑπογραφεῖων μὲ 10 πιστηθία.

• ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ — ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ •

ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ανυπομονούσε τώρα πότε θα ξημέρωνε, να πάη στο γραφείον της και να τον πάρη και έκλεισε τα μάτια της διά να κοιμηθῆ. Ἐνόμιζε πῶς εἶται θά ἐπερνούσε γρηγορότερα ἢ μεγάλη νύκτα τοῦ Νοεμβρίου.

Καί πράγματι, μόλις ἐξύπνησε κατά τὰς ὄκτω, γρηγορὰ γρηγορὰ ἐτουαλετταρίσθη καί εὐρέθηκε ἀπὸ τῆς ἐννέα παρατέταρτον εἰς τὴν καμίναν της.

Μάτην ὅμως τὸν ἐξήγησε καί εἰς τὸ σπιτί καί εἰς τὸ γραφείον του κατ' ἐπανάληψιν. Τὸ τηλέφωνο ἔμενε βουβὸ καί ἡ Μίτσα ἐξεσπούσε πότε κατά τῶν ἀφύγων ὀργάνων καί πότε κατά τῶν γραμμῶν καὶ τοῦ Κέντρου.

Ἔως τὸ μεσημέρι ὁ Στέφος δὲν ἐφάνηκε πουθενά. Εἶχε ἀπασχοληθῆ εἰς συνεννοήσεις διὰ τὸ δάνειον μὲ διαφόρους παρόντας τοῦ χρηματιστικοῦ κόσμου. Καί ἡ Μίτσα ἐκάθισε χωρὶς ὄρεξιν τὸ μεσημέρι εἰς τὸ πρόγευμα καὶ ἀπεσφύθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀποδίδουσα τὴν ἀθυμίαν της εἰς ἀδιαθεσίαν.

Ὅταν ἐκλείσει τὴν πόρτα της καί ἔπεσε εἰς τὸ κρεβάτι της διὰ νὰ ἀναπαυθῆ, ἐνοιώσε τὰ μάτια της νὰ βουρβούρουν.

— Τί συνέβη; ἐσκέπτετο. Τί ἐγένετο ὅλο τὸ πρωί; Γιατί αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισις; Μήπως τάχα εἶχε θυμώσει; Μὰ γιατί; Δὲν τοῦ εἶχε κάνει τίποτε. Ἴσως ὅμως νὰ εἶχε καὶ δουλειά. Αὐτὸ θά τὸ ἐξακριβίσει τὸ ἀπόγευμα.

Ἐσκέπθη λοιπὸν νὰ πάη εἰς τὴν Τράπεζαν ἀπὸ τὰς δύο μισοῦ, διὰ νὰ εἶχῃ καιρὸν ἕως τῆς τρεῖς, πού ἤρχιζεν ἡ ἐργασία τὸ ἀπόγευμα.

Εἶδε λοιπὸν τὸ ρολοὶ της καί ἦτον δύο καὶ εἰκοσιπέντε.

Ἄρπαξε τὸ καπέλλο της βιαστικὰ καί ἔτρεξε εἰς τὴν καμίναν. Ἡ πρώτη της δουλειά, μόλις ἐπέταξε τὸ καπέλλο της εἰς κάτι ἀνθὴ, πού εὐρίσκοντο εἰς κάποιο τραπέζι, ἦτον ν' ἀρπάξῃ τὸ στρόφαλον καί τὸ ἀκουστικὸν καί νὰ ζητήσῃ τὸ σπιτί τοῦ Στέφου.

Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Στέφος ἦτον εἰς τὸ κληνιστήριόν του καί εἰς τὸ βιολί του ἐξέχυνε μιὰ στενοχώρια τῆς ψυχῆς του, ἀνεξήγητη ἐντέλω.

Μόλις ἤκουσε τὸ τηλέφωνον, καθὼς ἦτον ὄρθιος μὲ τὸ βιολί στηριγμένον εἰς τὸ σάγονι ἀπὸ κάτω, ἐμπρός εἰς τὸ ἀναλόγιον, ἔτρεξε καὶ ἀπήντησε:

— Αὐτὴ εἶναι τάχα; ἐσκέπθη.

Καί ἦτον αὐτὴ. Τὸν ἠρώτησε: Τί ἐγένετο ὅλο τὸ πρωί; Πῶς εἶναι; Ἄν θὰ τὴν ἔκαινε αὐτός; Τί κάνει τὴν στιγμή αὐτὴ;

— Περῶ τὴν ὥρα μου εἰς τὸ βιολί μου εἶπε.

— Ἄ, παίζετε βιολί; Θὰ εἰσθε, βέβαια, καλὸς ἐξεκιοιτέρ.

— Αἶ, τσαγκρονάω τις χορδὲς κάπου· κάπου ἀπήντησεν ὁ Στέφος.

— Μπορῶ νὰ σὰς ἀκούσω; ἠρώτησεν ἡ Μίτσα.

Ὁ Στέφος ἀντὶ ἀπαντήσεως εὐρέθη κάπου ἐκεῖ ἕνα σπαγάκι, ἔδωσε βιαστικὰ τὸν μικρὸν μοχλὸν τοῦ ἀκουστικοῦ, διὰ νὰ μὴ τὸν κρατῆ μὲ τὴν παλάμην, ἄφησε τὸ ἀκουστικὸν εἰς τὸ τραπέζι καί, πλησιάζας μὲ τὸ βιολί του, ἤρχισε νὰ παίζῃ.

Ἐταίξε τὴν «Ρεβέρ» τοῦ Σοῦμαν. Τὸ δοξάρι του ἐγλυτρούσε ἐπάνω εἰς τῆς χορδῆς μὲ μιὰ βελουδένια ἀπαλότητα καί τὸ ὄργανον, ἐνόμιζε κανεὶς, πῶς ἔπαιρνε κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴν του καί τὸ ἐσοκρόιζεν εἰς τὸ διάστημα, ἐξαερούμενον εἰς πάθος καί πόνον.

Ἡ Μίτσα περιέπιπτε σὲ μιὰ ἔκστασι. Σιγά-σιγά ἀφῆκε τὸ κεφάλαιόν της νὰ γείρη καί ἀκούμῃσεν ἐπάνω εἰς τὴν καρδιά της, μὲ τὸ ἀκουστικὸν εἰς τὸ αὐτί. Τὰ μελωδικὰ κύματα, πού ἐξεχύνοντο ἀπὸ τὸ τύμπανον τοῦ τηλεφωνικοῦ δεκτοῦ, εἰσέδουν βαθειά εἰς τὴν ψυχὴν της καί ἐκεῖ κάθε μουσικὴ φράσις, πού ἀπέδιδε τὸ παθητικὸν ὄργανον, ἔκανε νὰ ζυπῆ τὸ πάθος καί ὁ πόνος.

Ἐνοιώσε τὴν ψυχὴν της βαρειά, τὴν καρδίαν της νὰ σφιγγεται, κάτι νὰ τὴν πνίγη, νὰ ουσπῶνται τὰ χαρακτηριστικὰ της καί εἰς τὸ τέλος ὑγράνθησαν τὰ μάτια της. Ἦρχισε νὰ κλαίη καί νὰ τῆς φεύγουν λυγμοί.

Ἐξάφνα ὁ Στέφος ἐσταμάτησε καί ἐπῆρε τὸ ἀκουστικόν. Ἡ «ρεβέρ» εἶχε τελειώσει.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε τὴν Μίτσα. Πῶς σὰς ἐφάνηκε;

Ἄλλ' ἐκείνη δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἐπνίγετο μέσα εἰς

τὸν κλύδωνα τῆς ψυχῆς της καί οἱ λυγμοί της, σὰν μούγκρημα μανισμένου πελάου, τῆς κρατοῦσαν τὴ μιλιὰ καί τὴν ἀφίαν νὰ βγαίη ἀναρθεῖ.

— Κλαίτε; τῆς εἶπεν ὁ Στέφος. Αὐτὸ θὰ πῆ, ὅτι εἰσθε πολὺ αἰσθηματικὴ. Παίζετε κανένα ὄργανον;

— Ναί, ἔκαμην ἡ Μίτσα.

— Τί;

— Ὅργκ, ἀρμόνιον εἶπε.

— Ἄ, τώρα καταλαβαίω, εἶπεν ἐκεῖνος, γιατί παθαίνεσθε εἶται. Ἐχει μιὰ ἄλλη ιδιότητα τὸ ὄργκ, ἀνεξήγητη ἀλήθεια, καί ἀνοίγει τὴν ψυχὴν σὲ μιὰ μουσικοκάθεια καί τὴν αἰσθηματικά, πού εἶναι μέσα βαθειὰ κρυμμένα, σὰν νὰ λυθῶν σιγά-σιγά, σὰν νὰ ἐξατμίζονται εἰς χίλια διὰ ἀρώματα, πού βαλοσαίνουν τὴ μιλιὰ.

Ἡ Μίτσα τὰ εἶχε χαμένα μὲ τὴν ποιητικὴν του ἔκφρασι. Ἐσφίγγε τὸ ἀκουστικόν, σὰν νὰ ἤθελε νὰ εἰσπνεύσῃ ἀπὸ τὰ αὐτὰ τὴν ἐσθάνσ ἐκείνην τῆς ψυχῆς του.

Ἄλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἀπολαύσῃ πολὺ. Ἡ πόρτα ἐτρίξε καί ἐγγύστησε ὁ ἠλίθιος Ντιντῆς, φορτωμένος μὲ πελώρια ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποίαν ἀπέθεσεν εἰς τὴν ποδιά της μὲ μιὰ ὑπόκλητον μενουέτου. Ἡ Μίτσα ἐφάνετο σὰν νὰ κοιμάται, ὅπως ἦτο μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα.

— Τιέν! Ντὲ φλέγ ἄ λά μπὲλ ντορμάντε! εἶπεν ὁ Ντιντῆς.

— Εὐχαριστῶ εἶπε στεγνὰ-στεγνὰ ἡ Μίτσα.

— Ξέγετε ἀπὸ πού τὰ φέγω αὐτὰ; ἐπανάλαβεν ὁ ἠλίθιος καί κατὰ φαντασίαν Δουζουανόσκος. Μόλις πῆγαμε τὸ πρόγευμα πηδάω στὸ ὄπι, λέω τοῦ σωφῆν νὰ ἐλθῇ γὰ πεγμένη ἑδῶ καί τὸ σκάω γιὰ τὴν Κηφισιά. Φαινεται ὅμως, ὅτι ὁ πεγβολάγης μας κάπου εἶχε πάει καί ἡ πόρτα ἦτο κλειστή. Σκαφαλῶνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ κάγκελα καί νάμαι μέσ' στὴ βίλλα μας. Εἶχα μιὰ χαγὰ πού τάκοβα μόνος, μὲ τὰ χεγία μου, γιὰ σὰς, χαγιτωμένο μου ἀγμάκι.

Ἡ Μίτσα δὲν ἤμποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκστασι καί ἔμεινε ἐκεῖ, σὲ μιὰ πόζα νωχελῆ καί μὲ μιὰ ἔκφρασι ρεμβῶδη. Ὁ Ντιντῆς, μὴ γνωρίζων τί εἶχε προσηγηθῆ, ἐνόμιζεν ὅτι τὴν εἶχε σαγηνεύσει μὲ τὴν θέρηνην του καί ἐπῆρε θάρρος. Ἄρπαξε λοιπὸν ἀπὸ τὰ ὀλόδροσα λουλουδία μιὰ δέσμη καί τὴν ἀκούμῃσεν εἰς τὰ ὀλόξανθα μαλλιά της. Τότε τὸ κεφάλαιόν της, λουλουδοστεφανωμένο, ἦτον ἀληθινὸ κάδρο. Ὁ Ντιντῆς δὲν ἐκράτηθη. Τῆς ἔπιασε τὸ κεφάλαιόν της καί ἐσοκρυψε νὰ τὴν φιλήσῃ.

— Ὡγαία μου ξανθοῦλα! ἔλεγε.

Ἄλλ' ἡ Μίτσα, ὅταν ἠσθάνθη τὰ χεγία του εἰς τοὺς κροτάφους της, ἐνόμιζεν ὅτι τὴν ἐσφίγγε μιὰ μέγγενη. Συνῆλθε λοιπὸν ἀκαριαίως καί ἐτινάχθη ὄρθη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε Γενικὲ Ἐπιθεωρητὰ! εἶπε. Νομίζω, ὅτι αὐτὸ δὲν ὑπάγεται εἰς τὰ καθήκοντά μου.

— Μὴν ἀνακατεῦτε τὰ ὑπεγεωσιακά, Μίτσα! εἶπε. Ἐγὼ ποτὲ δὲν σὰς ἐνόμισα γιὰ ὑπάλληλόν μου. Αἰσθάνθηκα γιὰ σὰς κάτι ἄλλο... κάτι πού δὲν μὲ ἀφίει νὰ ἡσυχάσω...

Τὴν ντεκλαρασίον αὐτὴ τοῦ τὴν ἔκοψε μὲ τὸ μαχαίρι ἡ Μίτσα.

— Λυποῦμαι πολὺ, Κύριε Γενικὲ Ἐπιθεωρητὰ! τοῦ εἶπε. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς ὑπενθυμίσω, ὅτι μὰς χωρίζει μεγάλη ἀπόστασις...

— Ὁ ἔγωγ, Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ντιντῆς διακόπτων αὐτήν, συντομεῖται τὰς ἀποστάσεις. Ἀπεναντί σας δὲν εἶναι αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ Γενικὸς Ἐπιθεωρητῆς τῆς Τυαπέλης. Οὐτε σεῖς ἡ τηλεφωνηγιά μας. Νὰ ξέγετε, ὅτι ἔχετε ἀπεναντί σας ἕνα ἀφωσαυμένον φίλον, ἔτοιμον εἰς πᾶσαν θυσίαν οἰσθη-ποτε φύσεως.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ κροσῆς).

ΣΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 11 (ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ)

Κουστοῦμια Σκωτσέζικα ἀνδρικά χειμερινά. Κασμίρια ὄλων τῶν νεωτέρων εἰδῶν καὶ χρωματισμῶν κ.λ.π.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ἐβραδύαζε. Ἡ βροχὴ πότε ἀραιή καί πότε πυκνὴ ἐπλάταζε ἐπάνω εἰς τὸ ἀντίσκηνόν μας, ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ ὁποίου ἔσταζε μέσα καὶ μὰς ἔβρεχε. Συγχρόνως κάτω ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνον, τοῦ ὁποίου τὸ ἔδαφος εἶχαμε στρώσει μὲ ἀφθονοστρώμα πονηραῶν ἐσχηματίζοντο μικρὰ ρυάκια. Ἐτοί δεξιὰ καί ἀριστερὰ ἀπὸ πάνω ἢ ἀπὸ κάτω μὰς περιέβαλε τὸ νερὸ. Ἡ ἱστορία αὐτῆς ἦτο πολὺ συνηθισμένη. Εἰς τὰ Πέντε Πηγάδια, ὅπου εἶμαστε καταλυμένοι τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1912, ἡ βροχὴ δὲν εἶχε παύσει οὔτε μιὰ ἡμέρα. Τὸ πρωὶ παρετασομεθα γιὰ τὸ προσκλητήριον μὲ βροχὴ, μὰς ἐμοίραζαν ὄστερα τὸ σουσάιτο μὲ βροχὴ, ἐτρώγαμεν ζουνοδεύματα ἀπὸ τὴν ναυοριστικὴν μουσικὴν της, ἐκοιμώμασθε τὸ βραδύ ἐνφ ἐκτουσε ἐπάνω στὸ ἀντίσκηνόν μας πῶς δυνατώτερη καί πότε ἤρημη καί ἀπαλὴ. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἐφοβηθήκαμε, ὅτι ὄλοι θὰ ἐκρηλογοῦσαμε καί ἴσως ἴσως θὰ ἐτινάξαμε τὰ πέταλα χωρὶς νὰ ριζοῦμε ντουφεκιά. Σιγά-σιγά ὅμως ἐσυνήθισαμε. Καί ἡ βροχὴ μὰς διεσκόδαζε.

Τὴν ἐδεχόμεθα σὰν κάτι μοιραῖον, πού δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποφύγῃ καί πού τὸναντίονν ἔπρεπε νὰ εἶχῃ τὸ θάρρος νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃ. Ἐτοί καί τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνος τῆς 27ης Ὀκτωβρίου. Ἀφροῦ ἐκάμαμε μιὰ βόλτα στὴν ἀγορὰ — ἀγορὰ ἐλέγαμε δυν — τρεῖς ὁκνηγῆς ὅπου διάφοροι πωλητὰ ἐπωλοῦσαν φαγώσιμα — ἐκαθήσαμε μέσα στὸ ἀντίσκηνον καί ἀφροῦ ἐκοιμασθῆκαμε τὸ γενναῖον γεῦμα μας, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἐκουραμάναν καί ὀργκων, ἐφιλοσοφουσαμεν διὰ τὴν ζωὴν καί διὰ τὸν πόλεμον. Εἰς τὸ ἀντίσκηνον ἐμείναμε τέσσαρες ἀνθρωποὶ ὁποσδήποτε μορφωμένοι, τοὺς ὁποίους ὁ πολεμικὸς ἐνθουσιασμός εἶχε παρασύρει καί οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, εὐρέθησαν εἰς τὰ Πέντε Πηγάδια.

Ἐφιλοσοφουσαμε, λοιπὸν, γιὰ τὴν ζωὴν ἡμετέραν, ἡ ὁποία αὐτοῦ ἤμποροῦσε νὰ κοπῆ σὰν τὸ λουλουδί, πού τὸ κόβει καί τὸ ρίχνει κάτω ἡ μανία τοῦ ἀνέμου. Κανεὶς μας, βέβαια, δὲν ἤμποροῦσε νὰ ὑποστηρίξῃ μὲ βρασιμότητα, ὅτι θὰ ἐγύριζε στὰς Ἀθῆνας, σὲ μιὰ ζωὴ δηλαδὴ, πού μὰς ἐφάνετο τώρα πολὺ μακρὰ, σὰν ἕνα εἶδος ξεγαυμένου παραμυθιοῦ. Ἐν τούτοις δὲν μὰς ἐμελλε πῶς θὰ ξημέρωνε ἡ αἰθρία καί ἂν μὰς εὐρίσκε μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά. Καί τὴν ἡμέραν ἡ ἀδιαφορία μας γιὰ τὴν ζωὴν, ὥστε μ' ὄλον ἐκεῖνον τὸν χαλασμόν, πού ἐγένετο γύρω μας, ἀρχίσασθε τὸ τραγοῦδι μετὰ τὴν φιλοσοφίαν.

Ἐβραδύαζε. Ὁ κάμπος τῶν Πέντε Πηγαδιῶν ἐξετείνετο μπροστά μας ἀπέραντος. Τὰ δεξιὰ μας καί ἀριστερὰ μας βουνὰ ἔχοντο σιγά-σιγά μέσα εἰς τὸ σκοτάδι. Ἡ βροχὴ ἀραιώθηκε ὁποσδήποτε καί ἐμπαρὸς σὲ ἀντίσκηνα τοῦ ταγματός μας ἀναπνεύσαν δειλὰ-δειλὰ ἡ φωναί, ἡ μόνη παρηγορία μας. Ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ἤρχετο μιὰ βοὴ σιγανὴ στὴν ἀρχὴ, δυνατώτερη κατόπι. Ἐπεταχθήκαμε ὄλοι ἔξω ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνον. Τί συνέβαινε; Οἱ φαντᾶροι ἐρχόντουσαν τρεχάτοι, χοροπηδούντες καί ἀλαλάζοντες.

— Τί συμβαίνει παιδιά; ἐρωτήσαμε.

— Ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Θεσσαλονίκη! Ζήτωωω!

— Τί ἡ Θεσσαλονίκη;

— Ἐπῆραμε τὴ Θεσσαλονίκη! Ζήτωωωω!

— Βρὲ μιλάτε καλά!

— Ἦρθε τώρα τηλεγράφημα στὸ συνταγματάρχη.

— Ζήτωωωωω!

Ὁ κάμπος τῶν Πέντε Πηγαδιῶν οἱ λοφιοκοί καί αἱ χαράδραι τῶν ὁποίων ἦσαν κατελημμένοι ἀπὸ τὸ σύνταγμα μὰς ἐβρούζαν ἀπὸ τῆς ζητωκραυγῆς. Καί σὲ μιὰ στιγμή, ἐγὼ τώρα ἡ βροχὴ εἶχε πάλι δυναμώσει, τριακόσιοι φαντᾶροι, ὄλοι τοῦ λόχου μας, ἐπιασθήκαμε ἀπὸ τὰ χεγία καί γύρω ἀπὸ τῆς μισοσβυμένες φωτιῆς ἐτραγουδοῦσαμε χορευόντες, χοροπηδόντες μάλλον, ἀψηφόντες τὴν βροχὴν καί τὸ βραδύ κροῦ. Ὅταν ἐκουρασθήκαμε ἐχώθηκαμε ὄλοι στὰ ἀντίσκηνα μας. Καί γλυκός, γλυκός ὁ ὕπνος ἔπεσε σὲ βλέφαρά μας. Ἄ! ἤμπορῶ νὰ βεβαιώσω πῶς ποτὲ δὲν ἐκοιμηθήκαμε γλυκύτερα, ἐνφ δεξιὰ, ἀριστερὰ, ἀπὸ πάνω, ἀπὸ κάτω μὰς περιέβαλεν ἡ βροχὴ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ «Τρισεύγενη» εἰς τὸ Δημοτικόν

Τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν 4 Νοεμβρίου, μιὰ πρώτη τάξεως καλλιτεχνικὴ ἐσπερὶς εἰς τὸ δημοτικὸν θέατρον. Ἡ κ. Ζηνοβία Παρασκευοπούλου, μιὰ πραγματικὴ καλλιτέχνις ἀπὸ τοὺς μύστας τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς, δίδει τὴν τιμητικὴν τῆς ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως, μὲ τὸ μοναδικὸν θεατρικὸν ἔργον

τοῦ κ. Παλαμά, τὴν «Τρισεύγενη». Τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν τὸ ὁποῖον ἔσχε πολλὰς εὐκαιρίας νὰ θαυμάσῃ τὸ τάλαντον τῆς κ. Παρασκευοπούλου, ἀναμφιβόλως θὰ πλημμυρίσῃ τὸ θέατρον διὰ νὰ τὴν χειροκροτήσῃ ἀκόμη μιαν φορὰν εἰς τὸν δυσκόλον, ὅσον καί μεγάλον ρόλον τῆς «Τρισεύγενης». (ε.φ.)

Ὁ φόρος τῶν δημοσίων θεαμάτων

Κύριε Εἰσαγγελεῖ,
Ἐπιτρέπουμε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ καθαρῆς ληστείας διαπραττομένης ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας καί εἰς τὰ κεντρικώτερα σημεῖα αὐτῆς ὑπὸ τῶν πορταζήδων τῶν δημοσίων θεαμάτων. Εἶνε ὀρισμένον νὰ εἰσπράττηται φόρος 10% ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν δημοσίων ἐν γένει θεαμάτων. Ἀλλὰ, παρὰ πάντα κανόνα, εἰσπράττεται ἀπὸ τὰ δημοσιογραφικὰ εἰσιτήρια τῶν θεάτρων φόρος 65 λεπτῶν ἐπὶ εἰσιτηρίων μὲς 4, 50 δραχμῶν καί 65 λεπτῶν ἐπίσης ἐπὶ εἰσιτηρίων 1,25 τῶν κινηματογράφων. Καί ἡ ληστεία τοιούτοτρόπως διαπράττεται διπλῆ. Διότι, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς εἰσπράττεται φόρος 40, 50 καί 60% ἀντὶ 10%, ἀφ' ἑτέρου εἰσπράττεται οὗτος ἐπὶ εἰσιτηρίων τῶν ὁποίων τὸ ἀντίτιμον δὲν κατεβλήθη εἰς τὰ ταμείον τοῦ θεάτρου διότι, ὡς γνωρίζετε, τὰ δημοσιογραφικὰ εἰσιτήρια δίδονται δωρεάν.

Ἐκτείνετε τὴν χεῖρα τῆς Δικαιοσύνης, κύριε Εἰσαγγελεῦ, ἐπὶ τῶν πορταζήδων. Φοβούμεθα πολὺ ὅτι διαπράττεται συμπαιγνία μετὰ πορταζήδων καί ταμίων τῶν θεάτρων, εἰς τὴν συμπαιγνίαν δὲ αὐτὴν φοβούμεθα ἀκόμη, ὅτι εἶνε ἀναμειγμένον καί οἱ θεατρῶναι. Εἴμεθα δὲ πρόθυμοι νὰ ἀναφέρωμεν καί ὀνόματα καί νὰ ἐπιδώσωμεν ἐν ἀνάγκῃ καί τακτικὴν μήνυσιν, ἐκθέτοντες ἐν πλάτει τὰ ὄργια τὰ διαπραττόμενα ὑπὸ τῶν θεατρῶναι.

Η ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Ὅσες φορές μοῦ εὐχθε νὰ ἰδῶ καί γὼ ἀφροσμένα καὶ κῆματα νὰ σκάζουσιν, καί τὸν ἀφρό τοὺς θέρμανε καί τὸν ἀφρό τοὺς θέρμανε ἡ φλογερὴ ματιὰ σου.

Κ' εἶπα σὲ κεία τὰ κῆματα ἔ' ἀφράτα, νὰ μοῦ ποῖνε ἂν τὰ χιονάτα κάλλη σου ἐτόχανε νὰ ἰδοῦνε.

Κ' εἶπα καί γὼ, ἂν σὲ νερὸ, πού ἡ κάθε φλόγα ἀβένει ἀντὶ ἡ ματιὰ σου νὰ σβυσθῆ, τὴ θάλασσα θερμαίνει.

Καί κεία, κρυφὰ μοῦ εἶπαν πῶς σ' ἔσημο ἀκρογιάλι μὰ μέρα σ' εἶδαν κ' εἰουσε τὰ κάτασπρά σου κάλλη.

Καί πῶς ἐσταματήσανε καί κείνα σὴν θωριά σου καί τὸν ἀφρό τοὺς θέρμανε ἡ φλογερὴ ματιὰ σου.

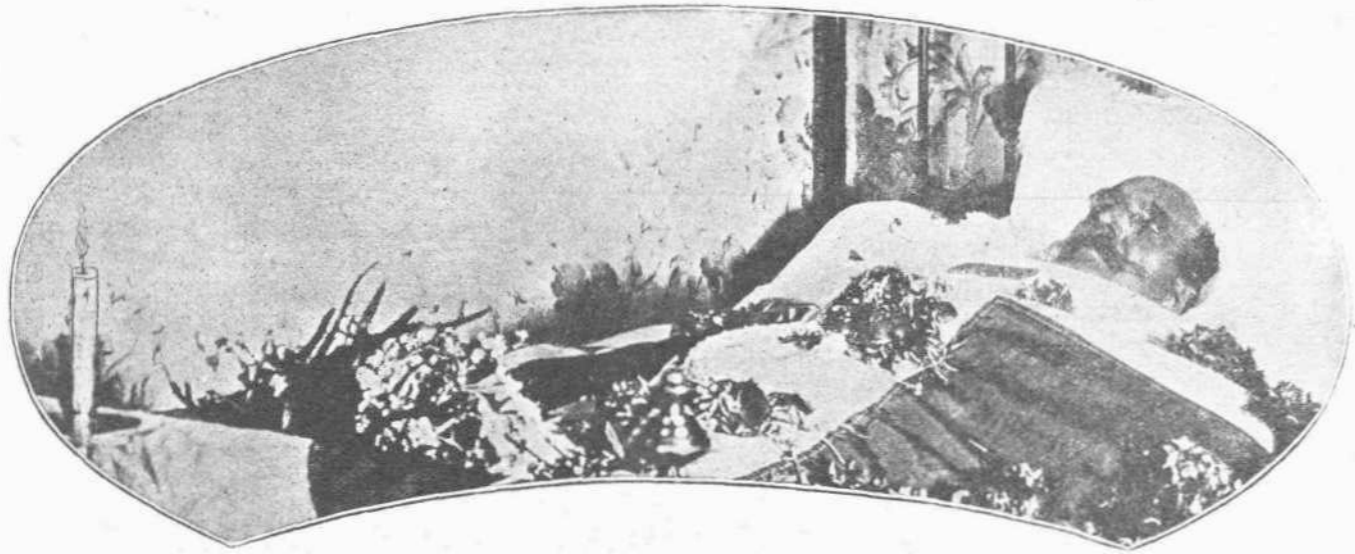
Πῶς θὰ σβυσθῆ σὲ σπλάγγραμον ἡ θέρμη τῆς καρδιά σου ἀφοῦ ἀνάφτει τὸ νερὸ ἡ φλόγα τῆς ματιᾶς σου.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΙ

Μία πρωτότυπος ὅσον καί πρακτικὴ ἰδέα τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῆ κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, θὰ λειτουργήσῃ ἀνωτέρα σχολὴ κοινωνικῶν καί πολιτικῶν ἐπιστημῶν, διὰ τὰς κυρίας καί δεσποινίδας. Εἰς αὐτὴν θὰ διδάξουν ὁ κ. Γουναράκης καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Πολιτικὴν Οἰκονομίαν, ὁ κ. Ζησίου ἱστορίαν τῶν γραμμάτων καί γραμματολογίαν, ὁ κ. Λαμπαδάριος ὑγεινὴν, ὁ κ. Ἐξαρχόπουλος καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, παιδαγωγικὴν, ὁ κ. Κεραμόπουλος ἀρχαιολογίαν καί ἡ κυρία Λογοθετοπούλου πολιτικὴν οἰκονομίαν καί οἰκοκυρικὴν.

Η ΜΟΔΑ 1916
ΣΤΟΥ
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 221

Ο ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ. — Δέν είναι μόνον ή άπελευθέρωσις τής πόλεως υπό του Έστεμμένου Στρατόχου, που συνδέει τήν Έλληνικήν δυναστείαν με τήν Μακεδονικήν πρωτεύουσαν, ήτις προηδές έώρασε τήν τεράστην επέτειον τής άπελευθέρωσός της. Υπάρχουν άκόμη δεσμοί ιερώντροι και άγιώτεροι. Είναι τό χυδόν αίμα του Έθνομάρτυρος άρηπτού τής δυναστείας, τή όποιον έχοθη έπί τών χωμάτων τής άπελευθέρωσής Έλληνικής μεγαλόπολεως. Η είσωνεία τής τύχης ήθέλησε να στεφανώη έπίτος ό τάφος του Έθνομάρτυρος άπό τόν κ. Βενιζέλον και τούς ίκανοτάτας του. Άλλ' εις τήν μνήμην τών Έλλήνων μένει τό γεγονός και όταν κατ' έτος θά αναλέμικονται εύγαι προς τόν Ύψιστον διά τό χαρμόσυνον γεγονός, τό Έλληνικόν μάτι δέν θά λημονή να χύνη και ένα δάκρυ εις μνήμην Έκείνου, που συνέδρασε τόσοσ στενάς τό όνομά Του με τήν άπελευθέρωσιν πόλιν.

ΑΙ ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΗΜΕΡΑΙ. — Ποιός δέν ένθυμείται τās ήμέρας εκείνας, κατά τās όποιās έβασίλευεν ή φρενίτις του ένθουσιασμού εις όιας τās Έλληνικās καρδίας. Τās ήμέρας εκείνας καθ' ός ό Διάδοχος τότε, Βασιλεύς Στρατηλάτης, έδρασε τās δάφνας τής δόξης; Η εικών τον παριστάει έξωθεν τής Θεσσαλονίκης με τό Έπιτελείον Του, όμιλούντα με Μακεδόνας χωρικούς.

Η ΠΟΛΙΣ ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΥΣΙΑ. — Και ποιός θά λημονήση τόν τελλόν ένθουσιασμόν, με τόν όποιον ή Μακεδονική μεγαλόπολις, ευγνωμονούσα έπί τή άπελευθέρωσιν της, έπεδέχθη μετά τό πέρας τών νικηφόρων πολέμων έπιστρέφοντα νικητήν και τροπαιούχον, τό πρώτον, τόν άπελευθερωτήν Βασιλέα της, τον όκοιον έδέχθη τήν ήμέραν τής άπελευθέρωσός της ως Διάδοχον.

ΜΙΑ ΑΔΗΜΟΝΗΤΟΣ ΣΚΗΝΗ. — Θα μείνη άλησμόνητος εις πάντας ή γεμάτη από Ιερών συγκίνησιν και από παλμούς πατριωτικής χαράς σκηνή αυτή καθ' ήν ό Στρατηλάτης Διάδοχος, με τόν άειμνηστον πατέρα Του, έρριπκοι εισήρχοντο εις τήν Θεσσαλονικήν προηγούμενοι τών προηγήτων, του Έπιτελείου του στρατού και του Έπιτελείου τών όπασπιστών και άκολουθούντων τών άπελευθερωτών στρατιωτών. Η βροχή έρραине με τās σταγόνας της τούς εισερχόμενους θριαμβευτικώς άπελευθερωτάς και τή κλήθη τών κατοικών έπεδέχοντο με ζήτωκραυγάς, έξερχόμενας άπό τās βάρη τών άγαλλομένων καρδιών των και με φρενητιώδη χειροκροτήματα.

ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ. — Και έπειτα άπό τήν θριαμβευτικήν αυτήν είσοδον, ό άπελευθερωτής στρατός εισήρχετο υπό τās τελλάς έλευφημίας, τās μανιώδεις ζήτωκραυγάς, τās άγκαλιόσματα και τήν άλλαγήν αδελφικών άσπασμών, διά τής όδοϋ Έγνατίας εις τήν πόλιν, ριχνόμενος με άνθη και με μύρα άπό γυναίκας και παιδιά εκ τών οικιών, άνεξαρήτως θρησκείας και φυλής.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Θα υπάγω, δέσποινα, αφού επιδοκιμάσετε το διάβημα αυτό.

— Εγώ, ειπεν η Αικατερίνη, εγώ... κανένα διάβημα δεν επιδοκιμάζω... μά ποιός είναι;... Διώξετέ τον... διώξετέ τον...

— Ο Έρρικος έκαμεν ένα βήμα προς την θύραν διά να εκτελέση την διαταγήν της Αικατερίνης, αλλά κατά την αυτήν στιγμήν, το παραπέτασμα ανυψώθη και η δέσποινα του Σώβ έδειξε την ξανθήν κεφαλήν της.

— Δέσποινα, ειπεν, είναι ο Ρενέ, ο μυρολόγης που προσκαλέσατε.

— Η Αικατερίνη έρριξε βλέμμα ταχύ ως άστραψην επί του Έρρικού της Ναβάρρας.

— Ο νεαρός πρόκλιψ έκοκκίνησεν έλαφρά και έπειτα εκτιρίσεν φρικωδώς, εις το άκουσμα του όνόματος του δολοφόνου του πατρός του. Αισθάνθηκεν, ότι το πρόσωπόν του έπρόδιδε την ταραχήν του και δι' αυτό έσπευσε να στηριχθή επί του διαφράγματος του παραθύρου.

— Την στιγμήν αυτήν δύο νέα πρόσωπα εισήλθον ο Ρενέ και η πρωτότοκος αδελφή της Μαργαρίτας, η δούκισσα της Λωρραίνης Κλαυδία. Εις την είσοδον των δύο προσώπων αυτών η Αικατερίνη έστράφη:

— Κόρη μου, ειπε προς την Μαργαρίταν, μισορείς ν' αποσυρθής εις τον κοιτώνα σου. Και σεις παιδί μου Έρρικε, ήμπορείτε να φύγετε και να πάτε στην πόλιν να διασκεδάσετε.

— Η Μαργαρίτα σηκώθη και ο Έρρικος έστράφη κατά το ήμισυ.

— Η κόμισσα Κλαυδία άρπαξεν ευθύς το χέρι της Μαργαρίτας και της ειπε χαμηλοφώνως:

— Αδελφή μου, σέ ξεροκιάω εις το όνομα του δονικού του Γαυζ, που σέ σώζει, όπως τον έσωσες κι' εσύ, μη βγής απ' εδω και μη πηγαίνης, προ πάντων, εις τον κοιτώνα σου.

— Ε! τί λέγεις αυτού, Κλαυδία; ρώτησεν η Αικατερίνη, στραφείσα.

— Τίποτε, μητέρα.

— Ναί, αλλά μίλησες σιγά με την Μαργαρίταν.

— Για να της ευχηθώ την καλήν νύκτα και να της πω μερικά εκ μέρους της δουκίσσης του Νεβέρ.

— Η Αικατερίνη παρετήρησε τας δύο γυναίκας με ύποπτον βλέμμα και κατόπιν, συσπώσα τας όφρυσ:

— Έλα εδω, Κλαυδία, ειπε.

— Η Κλαυδία άηχούσε και η Αικατερίνη πήρε το χέρι της.

— Τί της ειπες, αδιάκριτη; ψιθύρισε, ένφ της έσφιξε το χέρι τόσο δυνατά, που την έκαμε να φωνάξη από τον πόνον.

— Κυρία, ειπε προς την σύζυγον του ο Έρρικος, ο όποιος παρηκολούθησεν δια μεταξύ αυτής, της Κλαυδίας και της βασιλομήτορος έλέχθησαν, κυρία, θα μου κάμετε την τιμήν να άσπασθώ το χέρι σας;

— Η Μαργαρίτα του έτεινε το χέρι, το όποιον έτρεμε.

— Τί σας ρώτησε; ψιθύρισεν ο Έρρικος, ένφ φιλούσε το χέρι.

— Να μη φύγω απ' εδω. Για το όνομα του Θεού μη φύγετε ούτε σεις.

— Ητο άστραψή, άλλ' εις το φως της άστραψής αυτής όσο ταχεία και αν ήτο, ο Έρρικος έμάντευσεν όλόκληρον συνωμοσίαν.

— Δεν είναι αυτό μόνον, προσέθεσεν η Μαργαρίτα. Ίδου και μιá επιστολή, την όποιάν έφερον ένας Προβγκιανός ευπατριδής.

— Ο κύριος Δελαμόλ;

— Ναί.

— Ευχαριστώ, ειπεν ο Έρρικος και έκρυψε την επιστολήν εις τον υπενδύτην του. Πλησιόσας δέ τον μυρολόγην, έθεσε το χέρι επί του ώμου του και τον ρώτησε:

— Πώς πηγαίνουν αι έργασίαι;

— Άρκετά καλά, Μεγαλειότητε.

— Το πιστεύω, ειπεν ο Έρρικος. Όταν είναι κανείς προμηθεντής όλων των έστεμμένων της Γαλλίας και του έξωτερικού.

— Εκτός του βασιλέως της Ναβάρρας, άπήνησεν άναιδώς ο μυρολόγης.

— Διάβολε, ειπεν ο Έρρικος, έχετε δίκαιον, αλήθεια. Και όμως η πτωχή μου μητέρα ήτο λελατίσ σας και σ'ας έσύστησε σ' έμένα, όταν απέθανε. Έλατε αύριον η μεθαύριον να μου φέρετε τα καλλίτερα μύρα σας.

— Και θα τύχης καλής άμοιβής, προσέθεσεν η Αικατερίνη, διότι λέγουν...

— Ό,τι έχω λεπτόν βαλάντιον... ειπεν ο Έρρικος. Άλλά ποιός σ'ας τα ειπεν αυτά; μήπως η Μαργκώ;

— Όχι, παιδί μου η δούκισσα του Σώβ.

— Την στιγμήν αυτήν η δούκισσα της Λωρραίνης, η όποια με δσας προσπαθείας κατέβαλε δεν μπορούσεν να κρατηθί, ξεροκιάη εις λυγμούς.

— Ο Έρρικος ούτε έστράφη καν.

— Αδελφή μου, φώναξεν η Μαργαρίτα, τί έχεις;

— Τίποτε, ειπεν η Αικατερίνη, τειθείσα μεταξύ των δύο γυναικών τίποτε. Έχει τον νευρικόν πυρετόν, τον όποιον της έσύστησεν ο Μαζύλης να θεραπεύη με άρωματά.

— Και άρπάσσα τον βραχίονα της πρωτοτόκου θυγατρός της, τον έσφιξε με μεγαλειέταν δύναμιν.

— Έπειτα, στραφείσα προς την Μαργαρίταν, της ειπε:

— Ε! Μαργκώ, δεν άκουσες που σου ειπα να πάς να κοιμηθής; Αν δεν άρκει αυτό σέ διατάσσω.

— Συγχωρηστέ με, μητέρα, ειπεν η Μαργαρίτα, τρέμουσα και κατακίτρινη. Ευχομαι εις την Ύμετέραν Μεγαλειότητα καλή νύκτα.

— Και έλπίζω, ότι η εδγή σου θα εισακουσθί. Καλή νύκτα, καλή νύκτα!

(Η συνέχεια εις το προσεχές.)

Καπέλλα, ύποκάμισσα
Λαιμοδέτες, Κολλάρα, Ύποδήματα
και όλα τα άνδρικά είδη

ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ,"

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 31.

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

Η ΑΓΓΛΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΑΣ

— Επιστολή εκ Λονδίνου προς την «Εξουσίαν Γκαζέτ» γραφείσα προ μηνός έλεγεν, ότι η Αγγλική Κυβέρνησις σκοπεύει να διατάξη το κλείσιμον των καταστημάτων του Λονδίνου από της έβδομης έσπερινής και ένωρίτερον άκόμη, εάν είναι δυνατόν, εκτός του Σαββάτου, όποτε θα μένουν άνοικτά μέχρι της έννάτης. Ως λόγος διά το τόσο ένπιπλαθές εις τον έμπορικόν κόσμον μέτρον τουτο, έφέρετο η έλλειψις άνθράκων και μάλλιστα, αφού το παρελθόν έτος η έφαρμογή του αυτού μέτρου άπέδειξεν, ότι άρκετά σημαντική οικονομία άνθράκων προκύπτει διά του περιορισμού του φωτός και της θερμάνσεως. Κατά δεύτερον λόγον έπειτα έρχεται η σβείσι των φώτων, ως προφυλακτικόν μέτρον έναντίον των έπιδρομών των Ζέππελιν κατά του Λονδίνου.

— Και γεννάται τώρα το έρώτημα "Έλλειψις άνθράκων εις την κατ' έξοχήν γαιανθρακοπαραγωγών χώραν." Άρθρον της «Μόρνινγκ Πόστ» δίδει την λύσιν του αίνιγματος. Η Αγγλική έφημερις εξακριβώνει, ότι η εξόρυξις των άνθράκων εν Αγγλίαι είναι κατά τον πόλεμον άνεπαρκής. Κατά το τελευταίον ειρηνικόν έτος η παραγωγή γαιανθράκων εν Αγγλίαι άνήλθεν εις 278 εκατομμύρια τόννους, ένω σήμερα μόλις 255 εκατομμύρια τόννοι εξορύσσονται έτησίως. Ένω δέ η εξαγωγή άνήρχετο πριν εις 98 εκατομ. τόννους, σήμερα κατήλθεν εις 54 εκατομμύρια τόννους, σημειωτέον δέ, ότι αι έσωτερικαί άνάγκαι ηύξησαν νυν εις 200 εκατ. τόννους. Όταν δέ, η μεν παραγωγή ήτο μικροτέρα, αι δέ άνάγκαι της καταναλώσεως μεγαλειέταν, έπρεπε να άφειδωσιν αι ξένοι άγοραί, ατινες έτροφοδοτούτο μέχρι σήμερα, παρατηρεί η Αγγλική έφημερις. Και εάν κατά τον προσεγή μήνα δεν έπέλθη σημαντική παραγωγική αύξησις, θα μείνη, όχι μόνον έλάχιστον περίσσευμα άνθράκων διά τας ξένας χώρας, αλλά και διά τας έντοπίους βιομηχανικάς και οικιακάς άνάγκας, εξαίρεσις των πολεμικών αναγκών, δεν θα υπάρχει έπάρκεια. Η τοιαύτη σημερινή εξέλιξις θα ήδύνατο να φέρη εις άποτέλεσμα, τοιοϋτον, ώστε να μη περισεύουν διά την κυρίως εξαγωγήν γαιανθράκων εις τα ουδέτερα κράτη, παρά μόνον έλάχιστοι ποσότητες. Γεγονός είναι, ότι ήδη άκούονται εκ Γαλλίας και Ιταλίας κραυγαί άνάγκης περισσοτέρων άνθράκων. Γεγονός είναι έπίσης, ότι η τελευταία οικονομολογική συνεννόησις, μεταξύ Έλβετίας και Γερμανίας επήλθε κατά μέγα μέρος διά της εξασφαλίσεως τακτικής και έπαρκούς παραγωγής άνθράκων εκ μέρους της Γερμανίας εις την πρώτην.

*

ΤΙ ΩΦΕΛΕΙΤΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

— Από στατιστικήν δημοσιευθείσαν προ τινος παραλαμβάνομεν τους κάτωθι χαρακτηριστικούς αριθμούς περί της κινήσεως του Αμερικανικού έμπορίου κατά το ταμειυτικόν έτος 1915—16, το όποιον έκλεισε τον παρελθόντα Ιούνιον. Η όλη έμπορικη κίνησις άνήλθεν εις το ποσόν των 6 1/2 δισεκατομμυρίων δολλαρίων! Έκ τούτων το μεν εξαγωγικόν έμπόριον άντεπροσώπησε το ποσόν των 4,334,000,000, υπερβαίνον κατά 2 1/2 δισεκατομμύρια τας εισπράξεις του 1915 και κατά 2 τας εισπράξεις του 1914. Το εισαγωγικόν έμπόριον άνήλθεν εις το ποσόν των 2,190,000,000 δολλαρίων, υπερβαίνον κατά 524,000,000 δολλάρια το αντίστοιχον του 1915 και κατά 4,760,000,000 το αντίστοιχον του 1914. Το εκ 2,136,000,000 δολλαρίων πλεόνασμα της

εξαγωγής έναντι της εισαγωγής, έδιπλασιάσθη μεν άπέναντι του 1915, έτετραπλασιάσθη δέ άπέναντι του 1914.

*

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

— Ποία είναι η σχηματισθείσα εν Αμερικη γνώμη περί των υπό της Αντάντ επί της Ελλάδος εξασκουμένων πιέσεων, άποδεικνύει κύριον άρθρον της έφημεριδος «Βέρλντ» το όποιον μεταξύ άλλων λέγει:

— Τί δύνανται να πράξουν άπέναντι των μικρών λαών οι αυτόκλητοι υπερασπισταί των, άποδεικνύεται από την διαγωγήν των συμμάχων, άπέναντι της Ελλάδος. Κατέλαβον τον στόλον της, τα παραλιακά άμυντικά της φρούρια και την κυριωτέραν σιδηροδρομικήν της γραμμήν. Άλλ' η Αντάντ, διά να υποτάξη την Ελλάδα, δεν είχε καμμίαν άνάγκην να κάμη χρήσιν όπλων και πυρσών. Ούχ ήττον όμως, κατέστρεψε την άνεξαρτησίαν της. Και αι συνθήκαι, ατινες ήγγυώτο ταύτην, παρεδιάσθησαν άπεινώς.

*

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

— Ο Γάλλος Ακαδημαϊκός Έμιλ Φαγκέ, ο όποιος απέθανε προ τινος, ήτο όχι μόνον κριτικός από τους πλέον δικαίους και άυστηρούς, αλλά ήτο δι' όλους και ο θεός, ο μαίτηρ, ο άδής, προς τον όποιον άπευθύνετο κανείς μη όλην του την έμπιστοσύνην. Όλοι όσοι ειδιάβξαν τον ήξεραν. Με την ευκαιρίαν αυτήν προσθέτομεν, ότι οι Γάλλοι Ακαδημαϊκοί δεν εύρίσκουν άντικαταστάτας των δύο χηρευουσών έδρών της Ακαδημίας, εκ του θανάτου του Φαγκέ και του Λεμαίτηρ. Και υπάρχουν μεν άρκετοί Γάλλοι, εξέχοντες εις τα γράμματα και εις τας έπιστήμας, αλλά φαίνεται, ότι δεν εύρίσκονται ειδικοί διά τας δύο χηρευούσας θέσεις, της ειδικότητος δηλαδή των άθανόντων.

*

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

— Η άντισηψία του στόματος. — Διά την άντισηψίαν του στόματος λαμβάνετε διάλυμα από Teinture d'Iode C à CC gouttes και Eau bouillie 1 litre με το όποιον κάμετε συχνάς πλήσεις.

— Ναρκωτικόν. — Προς άνακούψισιν των πόνων του άρθροτισμού, του τοπικού ρευματισμού και της άσφυαλγίας, μεταχειρίζεσθε την ακόλουθον άλοιφήν:

Menthol cristallisé 1 gr.
Salicylate de methyle 4 "
Lanoline 10 "

— Προσέγετε να επιθέτετε επί του άλοιφομένου μέλους, άδιάβροχόν τι ύφασμα, ή και παχύ μάλλινον.

*

Ε' ΑΝΑΙΣΘΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Έλα καρδιά άναίσθητη,
έλα δυστονχιόμένη
κι' ετι σέ περιμένι
μήν τώχης στοχασμό.

Έλα καρδιά, ξεφάντωσε
και το χορό σου όργνε
στό βοόρκο να! κι' άς κλαίν
δύο μάτια θαμπερά.

Άργά σέ δάκρυ άστρέρευτο
το γέλιο σου θα στρέψη,
άχ! κι' άργια θα παιδέψη
τον ίδιο σου παλμό.

Όπου γα σένα θάμλωσε
το φως τους άπ' τη θλίψη
πασχιζοντας να κρύψη
μιά τέτοια συμφορά.

Σ. ΑΥΓΟΥΣΤΑΚΗΤ

Costumes-Tailleur

ΣΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΔΟΥ

ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΒΑΣ. ΣΤΑΓΑΩΝ (ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 11)

Gabardines, serges, eponges, tyssors, coutils,
χειμερινά ύφάσματα εις όλα τα νέα χρώματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ..

ΣΤΑΔΙΟΥ 31

Κουστούμια έτοιμα και επί παραγγελία
δι' άνδρας. Ύφάσματα χειμερινά, έσώρ-
ρονχα πλεκτά νεωτάτου συρμού.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ. — Η ΕΒΔΟΜΗ

Στὴν ἐσχάτη, στὴν ἑταιρίαν τῶν Βιλαργὲ κοντὰ εἰς τὸ Παρίσι. Μία πολὺ ἑμορφὴ ἑταίρα, τῆς ὁποίας τὰ ἀνθισμένα παρτένια, ἢ ἑμορφες πρασιναδες καὶ οἱ λουλουδοφοροῦντες κήποι, ἀποτελοῦν ἕνα πολὺ ὄμοιο περιβάλλον, εἰς μίαν ἑορτὴν νεανίδων καὶ νέων. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ὁ Ζασσὲν καὶ ὁ Στανύ. Ὁ Ζασσὲν, τὸ γεροντοπαλιόκαρο αὐτὸ, ἦρθε γιὰ νὰ ἀναπαυθῆ λιγάκι εἰς τὴν ἑμορφὴ ἀνοξιάτικη πρασιναδα. Ὁ Στανύ εἶχε προσκληθῆ ἀπὸ τοὺς Βιλαργὲ μετὰ τὴν διασπορὰν οὐκ ἐπὶ, οὐδὲ ἀπὸ τὴν κόπον τοῦ, ἢ ἡ Ζερμαίν, ἢ ἡ Ζερμαίν, θὰ ἔκανε κάποια ἐντύπωσιν εἰς τὸν νεαρότατον αὐτὸν κατακτητὴν, ὁ ὁποῖος τοσοῦτοι ἐπιτυχίες εἶχεν εἰς τὸ ἐνεργητικόν του. Ὁ Ζασσὲν, ἀναπαυτικὰ καθισμένος σὲ μὴ σαῖξ-λόγκ, παρακολοῦθαι τὰς ἐκδημιουργίας τῶν νεανίδων, μετὰ τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην σκέψιν, πῶς θὰ γίνοντο σὲ λίγο καιρὸ τέλειαι γυναῖκες, χαρὸς καὶ ἐπιθυμίες τῆς ἀφροσύνης, διὰ αὐτὸς πᾶς θὰ ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν. Ὁ Στανύ τὸν πλησιάζει ἐξημέτερος, ἐπαρρησιάζοντος ἀπὸ ἕνα μᾶς τέννης μετὰ τὴν Λυδίαν καὶ τὴν Ζερμαίν.

Ζασσὲν (ἀπονεύωντος ἐξ ἡλίου οὐρανόθεν). — Διασκεδάσεις; **Στανύ**. — Μὰ τὴν πίστι μου, ναί!... Αἱ σωματικαὶ μοῖραι εἰσὶν εὐθυσταί, χαριτωμέναι, ὁμοειδῆ καὶ εὐχρηστικά. Ἐάν τὰ πρωτοφανῆ μῆλα. Αὐτὸ μ' ἐνθουσιάζει!... Ἡ Λυδία πρὸ πάντων ἔχει μὴ φωνή, μὴ λεπτότητα, μὴ χάρη, ἕνα διαβολικὸν μειδίαμα, ποῦ ἐδρεῖται διαρκῶς στὴν ἀκρὴ τῶν ἑμορφῶν χειλιῶν της!... Κι' ἔπειτα, μέσα στὰ μάτια της, δὲν βρισκω τίποτε τὸ κοινὸ καὶ τὸ συνηθισμένον. Ὑπάρχει κάτι σὰν γαῖθυμα λουλουδιῶν ὁμοειδῶν, ποῦ δὲν ἐδρεψάν ἀκόμη ἀνθρώπινα χέρια!

Ζασσὲν (μετὰ ἄποψιν). — Προσοχή!!! Ἐπικινδύνου καθόδοις πρὸς... τὸν γάμον!

Στανύ. — Γιατί ἐπικινδύνου; Ὁ γάμος δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἡ κατακλιεὶς τῆς διδασκαλίας σας;

Ζασσὲν. — Παρτόν! Σοὺ εἶχα πᾶ ἀπλῶς, πῶς θὰ εἶναι πολὺ δυσκολώτερον νὰ κρατήσῃς μίαν γυναῖκα καταδικημένη σου ἐντελῶς, παρὰ νὰ πάρῃς τὴν γυναῖκα τῶν ἄλλων!... Ἐπρεπε λοιπὸν ν' ἀρχίσῃς ἀπὸ τὴν δευτέραν ἐξάσκησιν.

Στανύ. — Ναί, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἐπτά μαθήματα ποῦ σὰς ὀφείλω — καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν μεταμέλειαν — δὲν ἔχω ἄραγε τὸ δικαίωμα νὰ προχωρήσω λιγάκι;

Ζασσὲν. — Καὶ αὐτὸ τὸ θεωρεῖς προχώρησι;

Στανύ. — Ἀνάγκαις τότε, ἂν θέλετε κάποια κυριολεξία.

Ζασσὲν. — Ὁ! ὦ! ἀνάγκαις μετὰ τὸ πρωτοφανῆ μῆλα καὶ μετὰ τὰ γὰρα τῶν λουλουδιῶν ποῦ δὲν ἐδρεψάν!

Στανύ. — Ὅστε ὄρισμένως δὲν με συμβουλεύετε γιὰ γάμον;

Ζασσὲν. — Δὲν μπορῶ νὰ σὲ συμβουλεύσω γιὰ ἕνα πρᾶγμα, ποῦ δὲν γινώρισκα. Δὲν γινώρισκα ἀπὸ τὸν γάμον, παρὰ τὴν παντρεμένην γυναῖκα, ποῦ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ αὐτόν. Δὲν ξέρω ἂν τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι ἀναπαυτικόν, ὅταν δὲν τὸ κοινῶν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐν τούτοις νὰ σχηματίσωμε μίαν γνώμη ἀπὸ ἐκείνου ποῦ ξέρουν!

Στανύ. — Μήπως οἱ ἄλλοι ἔχουν διαφορετικὰς γνώμας;

Ζασσὲν. — Ἐγὼ εἶνα μέσον ἀπλοῦστατον νὰ βεβαιωθῆς... Νὰ τοὺς τὰς ζητήσῃς! Ἐλα νὰ ἐξετάσωμε, θὰ ἔχουν πραγματικὰ διατεθειμένως νὰ φθάσῃ, μετὰ τὴν Λυδίαν ἔξαρνα, μέχρι τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου, ἂν αἱ πληροφορίες αἱ σχετικαὶ μετὰ τὸν συζυγικὸν βίον θὰ εἶναι καλαὶ;

Στανύ. — Τὸ πιστεύω!

Ζασσὲν. — Ἀθλίε!... Δὲν σὲ φανταζόμουν τόσο προχωρημένον!... (Κίνημα ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Στανύ). Ναί... ναί, ξέρω τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀνοξείας! Ὅλοι γινώρισκα αὐτὴ τὴν κρίσιν. Οἱ μὲν γινώρισκονται, οἱ ἄλλοι πιάσονται. Νὰ ἰδοῦμαι τί σοὺ ἐπιφυλάττει ἐσένα τὸ μέλλον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, γιὰ νὰ μὴ πιαστῆς ἐπὶ στὰ τυφλά... βεβαιώσω προηγουμένως, ὁργανώσω ἕνα ὑπόμνημα κοντὰ εἰς τοὺς συζύγους, ποῦ διελθόντες ἤδη δέκα ἢ δεκαπέντε ἐτῶν συζυγικὸν βίον χωρὶς κανένα ἐπεισοδιον σοβαρὸν, ἀποτελοῦν ἐκεῖνο ποῦ λένε καλὰ νοικοκυριά.

Στανύ. — Δὲν γινώρισκω παρὰ τρεῖς τέσσαρες μόνο...

Ζασσὲν. — Τοὺς γινώρισκωμε ὅλοι... Εἶναι πάντοτε οἱ ἴδιοι... Οἱ Κοσρέγγ, οἱ Φλαζέολ, οἱ ντὲ Νερὺ καὶ οἱ

Ζαμπλέν. Τέσσαρες ἐπὶ ἑκατοντάδων ἄλλων. Ἐπειδὴ τοὺς γινώρισκω καὶ τοὺς σχετίζομαι πολὺ περισσότερο καιρὸ ἀπὸ σένα, θέλω νὰ σοὺ δώσω συστάσεις ἐγὼ γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ αὐτούς;

Στανύ. — Σὰς τὸ παρακαλῶ. Αὐτὸ θὰ με ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ἕνα σωρὸ προκαταρκτικῶν διατυπώσεων.

Ζασσὲν. — Κι' ἔπειτα θὰ ἀφίσουν τὸν ἑαυτὸ τους καλλίτερα νὰ σοὺ πῇ τὴν ἀλήθειαν... Αὐριο τὸ πρωί, πρὶν φύγῃς, θὰ σοὺ δώσω τὴν πρώτην πληροφορίαν. Ἄν βιάζεσαι, θὰ μπορῆς ν' ἀρχίσῃς τὴν ἐξέτασιν τὸ ἀπόγευμα.

Εἰς τοὺς Κοσρέγγ.

Κοσρέγγ (ὑποδεχθεὶς μετὰ πολλὴν θερμότητα τὸν Στανύ τοῦ διαβάζει τὴν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν τοῦ Ζασσὲν). — Ἀγαπητέ μου, σὰς συνιστῶ τὸν νεαρόν καὶ ἐξαιρετικὸν φίλον μου, ποῦ εἶναι καὶ λιγάκι δικός σας. Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ἐρωτικὴν ἐκπαίδευσιν ποῦ ἰδιαίτερος τὸν ἐδίδαξα, κρίνω τὰς σπουδὰς του ἀρκετὰ τελείας. Ἐρωτεύθη με νεανίδα, τὴν ὁποίαν ὄφειλε νὰ νυμφεῖται. Ἀλλὰ, πρὶν προβῆ εἰς τίποτε, θάβηκε νὰ φωτισθῇ ἐπὶ τῶν ἀνταλλαγμάτων εὐτυχίας, ποῦ θὰ εἶχε σὲ παρομοίαν περίπτωσιν, λαμβάνοντας, ἐννοεῖται, τίς πρὸ εὐνοϊκῶν ὑποθέσεων. Ἐσκέφθηκα, ὅτι δὲν εἶχα τίποτε καλλίτερον νὰ κάμω, παρὰ νὰ συστήσω τὸν ὑποψήφιον, σὲ σὰς, ποῦ ἐπραγματοποιήσατε — τὸ πιστεύω τοῦλάχιστον — τὸ σχεδὸν ἄλυτον πρόβλημα τῆς εὐτυχίας ἐν τῷ γάμῳ.

Στανύ (παρηγορῶν τὸν Κοσρέγγ, ποῦ μένει σκεπτικὸς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν). — Ὅ,α εἶναι ἰσως μεγάλη ἀδικηρία ἐκ μέρους μου;...

Κοσρέγγ. — Μπα, σὰς παρακαλῶ, κάθε ἄλλο. Ἄν μπορῶσα νὰ σὰς ἀποτρέψω ἀπὸ τοῦ νὰ κάμετε μίαν γὰρα... (Κυττάζει τὸν Στανύ). Λοιπὸν, ἤλθατε ἐπειδὴ σὰς εἶδον πραγματικὰ τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς συζύγου εὐτυχισμένου;

Στανύ (λιγάκι ἀποθαρραμένως). — Διαβολε, ναί! Παντοῦ, ὅπου καὶ ἂν πηγαίνω, ὅταν τύχῃ νὰ γίνω ὁμιλία γιὰ τοὺς Κοσρέγγ, τοὺς ἀναφέρουν ὡς πρότυπον συζύγων.

Κοσρέγγ (μέσα στὰ δόντια του). — Θαυμάσιον!

Στανύ. — Μάλιστα, αὐτὸ τὸ μεταχειρίζονται σὰν ἕνα σοβαρῶτα ἐπιχειρήμα, ὅταν σὲ συζητήσῃς περὶ συζυγικῆς εὐτυχίας, εὐρίσκονται οἱ πλείστοι μέσα σ' ἕνα σαλόνι νὰ μὴ παραδέρωνται τὴν ὑπαρξίν του πράγματος αὐτοῦ.

Κοσρέγγ. — Αὐτὸ προῖδει, ὅτι πολὺ ἑμορφα ἔσωσα τὴν φασαδιὰ γιὰ νὰ μὴ φαίνονται τὰ μέσα!

Στανύ. — Πῶς;

Κοσρέγγ. — Ὅ,τι θὰ πῶ θὰ μείνῃ ἀντρ-νοῦ, δὲν εἶναι ἔτσι; ἀλλ' ἐπειδὴ θέλετε τὴν πραγματικὴ ἀλήθειαν ἰδοῦ τὴν! Δὲν εἶναι συζυγικὸς παράδεισος αὐτός, ποῦ κατοικῶ, εἶναι κατὰ ὅμοιον μετὰ τὸ καθαρτήριο πῦρ! Καὶ ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι, ποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸ καθαρτήριο, γινώρισκουν πῶς μίαν μέραν θὰ εἰσελθῶν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, πῶς αὐτὸ δὲν θὰ μὲν συμβῆ ποτέ... Τοῦλάχιστον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, διότι εἰς τὸν ἄλλον ἔχω τὴν πεποίθησιν πῶς τὸ ἀξίζω μ' ὅλο μου τὸ δικαίον!

Στανύ. — Ὑπάρχουν πάντοτε, βέβαια, μερικὲς ψυχρότητες οἰκειότητος...

Κοσρέγγ. — Ψυχρότητες;... Εἶμαι, φίλε μου, περισσότερο ἀπὸ ψυχραμένος, εἶμαι συντετριμμένος. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ποῦ νὰ εἶναι περισσότερο θύμα ἀπὸ ἐμένα!

Στανύ. — Μὲ κάνετε νὰ μένω κεραυνόπληκτος! Ἐχγε τόσο πολὺ τὸ ὄφρος ἑνὸς συζύγου εὐτυχισμένου!

Κοσρέγγ. — Ἦσυλάζω, γιατί ἔγω βραβεῖθ πιά. Κουράστηκα μπροστὰ εἰς τὴν ἀρχιεπιστάν καὶ τὴν ἀνικανότητα ὄλων μου τῶν προσπαθειῶν!...

Στανύ. — Ὁ, ἐλάτε τώρα, μπορεῖ ἡ κυρία Κοσρέγγ, ποῦ ἔχει μέσα εἰς τὸ μειδιάματ' ἑνὸς μὴ τέτοια ἰδιαίτερη ἐκφρασίαν γλυκύτητος;...

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΛΗΝΟΣ - ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

* ΟΤΑΝ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ *

Ποτὲ τοῦ δὲν ἐγόγγυσε γιὰ τὰ μικρὰ θλιβερά ἐπεισοδία, ποῦ τοῦ γρατζουνίζαν τὴν ἀπαλὴ καὶ ἑμορφὴ ζωὴ, ποῦ τοῦ εἶχε δημιουργήσει ἡ οἰκογένεια του. Εὐρῆκε ἀπὸ τὸν πατέρα του ἕνα ὄνομα τίμιον, σεβαστὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸν χαίρετοσαν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν, γιατί ἦταν γυῖος τοῦ πατέρα του. Ὅχι μόνον ἠθικῶς ἀλλὰ καὶ ὑλικῶς, ἢ ὑπόστασις του ἦταν κάτι ποῦ ἀνῆκε σ' αὐτοὺς ποῦ τὸν ἔκαναν.

Πολλοὶ νέοι τῆς ἡλικίας τοῦ τὸν ζήλευσαν καὶ γιὰ τὴν κοινωνία, ποῦ τὸν ἔζηρε ἀπὸ τὸ ἐπώνυμό του, ἦταν ἕνα θᾶ, ὄρισμένο καὶ περιορισμένο. Εὐρῆκεν ἕνα δρόμον γκαργμένο, εὐρέθηκε σ' ἕνα κύκλον ποῦ τοῦ διέγραψε ὁ βίος τοῦ πατέρα του καὶ σιγὰ σιγὰ κι' αὐτὸς ἐπίστεψε, ὅτι εἶναι ἕνας διάδοχος τοῦ πατέρα του, ποῦ θ' ἀναλάβῃ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ σ' ὅλα. Τὸ πιστεύει καὶ τοῦ ἄρεσε αὐτό, ὅταν ἀκόμη δὲν εἶχε γινώρισται καὶ τὸν ἑαυτοῦ του. Ἐβλεπε γύρω του ἕναν κύκλον λουλουδιῶν, χωρὶς νὰ διακρίνῃ ὅμως καὶ τὰ κάγκελα ποῦ ἐτριγύριζαν τὰ λουλουδία. Δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῇ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ὄριζοντα, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρέθηκε καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἄρεσε. Ἦθε δὲ μὴ ἢ στιγμὴ ποῦ ἐνοιώσατο, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πιά παιδί. Ὅ,τι εἶχε τὰ ἔδρασε ἕνα. Ὁ ἐγωισμὸς τοῦ πληγωνότανε κάθε φορὰ, ποῦ ἤσθαινε τὸν ἀτομισμὸν του. Τίποτα δικό του. Ὅστε ὄνομα, οὔτε κοινωνικὴ ὑπόστασις, οὔτε ἀντιλήψις, οὔτε γνώσις, οὔτε θέλησις, οὔτε ἐγὼ. Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃ τίποτα δικό του ἀπὸ αὐτὰ, ἂν δὲν ἤθελε νὰ γάσῃ ὅ,τι εἶναι. Δὲν θὰ ἦταν πιά τὸ καλὸ παιδί, δὲν θὰ τὸν ἐκτιμοῦσε πιά ὁ κόσμος. Δὲν θὰ ἦταν πιά τὸ παιδί ποῦ ὄλοι ἐξήλευσαν.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἤθελε νὰ εἶναι πιά παιδί. Ἦθελε νὰ τὸν λογαριάζουν, γιατί ἦταν αὐτός. Νὰ τὸν ἐκτιμοῦν γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του. Καὶ σιγὰ σιγὰ ἀρχισε νὰ παραμερίζῃ τὰ λουλουδία ποῦ τὸν τριγύριζαν. Μὰ σὲ λίγο βρέθηκε μπροστὰ στὰ σιδερένια κάγκελα. Κατάλαβε πῶς ἦταν φυλακισμένος!

Ποῖος θὰ τοῦ ἀνοίγῃ τὴν πόρταν τοῦ περιβολίου; Ποῖος χερί θὰ τὸν ἐλευθέρωνε ἀπὸ τὴν μυρωμένη φυλακὴν του; Σήκωσε τὸ κεφάλι του ψηλά, κύτταξε τὸν οὐρανόν, τὰ δέντρα, τὰ λουλουδία, τὸ γῆμα. Παντοῦ ἔβλεπε χέρια, ποῦ τοῦδεῖγαν τὸ μέρος ποῦ ἔμενε, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγαν ὅλα... «Ἐκεῖ!»

«Αἱ! ὄχι. Ἦθελε νὰ βγῇ ἔξω στὸ δρόμον, νὰ τρέξῃ στὰ χωράφια, νὰ γρατζουνίσῃ τὰ πόδια του σ' ἀγκάθια, νὰ τὰ λερώσῃ στὴς λάσπες. Ἦθελε νὰ σκάψῃ κι' αὐτὸς τὴ γῆ, νὰ φυτέψῃ κι' αὐτὸς δικὸν τὸν περιβόλι. Ἐνοιώθη, ὅτι στὸ μυαλό του, στὴ δύναμίν του, στὴν ἰκανότητά του, βρισκότανε πολλοὶ σπόροι. Καὶ ἤθελε νὰ τοὺς σπείρῃ, νὰ δῇ τί θὰ φτωρῶσουν. Μὰ πῶς θὰ ἔδρανε ἀπὸ τὴ φυλακὴν του; Ποῖος θάβητοῦ ἀνοίγῃ τὴν πόρταν; Καὶ μέσα στὴν ἀδυναμία του, ἀρχισε νὰ πατάῃ τὰ λουλουδία ποῦ τὸν στόλιζαν, τὰ λουλουδία, ποῦ ἄλλοτε μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν κι' ἀγάπην ἐπότιζε. Ναί! ἀρχισε νὰ μισῇ τὸ περιβάλλον του. Ἐκοβε, πατοῦσε, μάδαγε, ὅτι ἔβλεπε μπροστὰ του. Μία λύσσα τρομερῆ εἶχε γεννηθῆ μέσα του. Ἐβράζε ἀπὸ θυμὸν καὶ μίσος.

Ἄλλοι παλεύουν μετὰ στοιχεῖα καὶ ἄλλοι μετὰ ἀνθρώπους!

μὰ τὸ χειρότερον καὶ κουραστικώτερον εἶναι νὰ παλεῖς κανεὶς μετὰ τὸν ἑαυτοῦ του. Καὶ αὐτὸς ἐπάλευε μετὰ τὸν ἑαυτοῦ του. Ὁ νέος ἄνθρωπος ποῦ γεννήθηκε μέσα του, πάλευε μετὰ τὸν παλῆ. Δὲν ἀρχισε νὰ κουραστῇ. Ἐπεσε!

Ὁ νέος ἄνθρωπος ἔβλεπε καλὰ, πῶς μόνον ἢ θέλησις μποροῦσε νὰ τὸν λευτερώσῃ. Μὰ ὁ παλῆς, δὲν ἄφινε τὴν κρατοῦσε πολὺ σφιχτὰ. Σ' ἕναν ἀντάρτη δὲν μποροῦσε νὰ τὴν παραδώσῃ ἀτυλλόγιστα.

Ἐπεσε καὶ τὸ κεφάλι του ἀκούμπησε στὰ ροδόφυλλα ποῦ εἶχε μαζῆσει πρὶν. Ὁ ὕπνος δὲν ἀρχισε νὰ τοῦ κλείσῃ τὰ βλέφαρα, νὰ τοῦ σβύσῃ τὰς σκέψεις. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν παρουσιάστηκε ἡ γυναῖκα. Ἄν ἦταν ζῦπιος, δὲν ξέρω τί θὰ συνέβαινε, ἀλλὰ καθὼς ἦταν κοιμισμένος, αὐτὴ κατώσθωσε νὰ διακρίνῃ τί γινότανε στὴν ψυχὴν του. Σ' αὐτὴ τὴν ἀγνωστῇ, ποῦ τὸν εἶδεν ἔτσι, ὅλην τὴν προηγουμένην ζωὴν παρουσιάστηκε σὰ σὲ βιβλίον ἀνοικτό. Αὐτὴ τὸ διαβάσε.

Εἶναι στὸ ἐνστικτὸ τῆς γυναίκας. Εἶδε καὶ τοὺς δύο, τὴν πάλην του, τοὺς χαρακτήρας τοὺς καὶ μίαν ἀγάπην γιὰ τὸν νέον ἄνθρωπον γεννήθηκε μέσα της. Ἡ ἀγάπη ἢ μεγάλη, ἢ πραγματικὴ ἀγάπη, τὴν ἔκανε νὰ πιάσῃ τὸ παγωνόφτερον ποῦ στόλιζε τὰ μαλλιά της καὶ ἀργὰ ἀργὰ τὸν χάιδευε στὸ πρόσωπον. Στὸ ἔδρασε γαργάλισμα πετάχτηκε γελώντας ὁ νέος.

Τέτοιο ζῦπιημα γιὰ πρώτην φορὰ ἔκανε στὴ ζωὴν του. Καὶ τοῦκανε τὴν ἐντύπωσιν αὐτό! Χωρὶς νὰ καταλάβῃ τί καὶ πῶς, μίαν νέου εἶδους ταραχὴν, γεννήθηκε μέσα του. Ὁ νέος ἄνθρωπος ἐνοιώσατο τὴν δύναμιν τῆς γυναίκας, μὰ ὁ παλῆς ἔβλεπε σκλάβος της. Αὐτὴ ἀγκάλιασε τὸν νέον καὶ φίλησε τὸν παλῆν στὸ στόμα. Αὐτὸ ἦταν ὄλο. Ὁ παλῆς, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει, μεθυσμένος ἀπὸ τὸ φιλί, τῆς παρέδωσε τὴν θέλησιν. Τότε ἡ γυναῖκα, ἔγυρε στὸν ὦμον τοῦ νέου καὶ τοῦ ψιθύρισε: «Πάμε», ἔχω τὸ κλειδί νὰ σ' ἀνοίξω τὴν πόρταν.

Κι' ἔφυγαν... ΘΕΜΟΣ ΦΕΡΜΕΛΗΣ

ΑΠΙΣΤΙΕΣ

*Κυνήγιτό κι' ἂν πῆρα
δὴν ἑμορφα κορίτσια,
ἀπὸ στὸ δρόμον εἶδα,
γλυκεῖά μου σὺ χαρά,*

*Μὴ μοῦ παρεξηγήσῃς
αὐτὰ μου τὰ καριότσια.
Μοιάζω τὴν χρυσαίδα
κ' ἀπ' τὴν γλυκεῖαν εἰσὶά σου*

ἄχρηστα ρουφῶ.
Α. Π. Μαρκέτος.

Τὴν ἐπομένην πρώτην παραστάσεως, πολὺ ὀλίγον ἐπιτυχῶς ἔργου, ἐγένετο λόγος εὐρὺς περὶ τῆς τελείας ἀδεϊστότητος τοῦ συγγραφέως καὶ τῆς ἀθλιότητος τοῦ ἔργου.

— Καὶ ἐν τούτοις, λησμόνησα νὰ τὸν σφυρίζω, εἶπε κάποιος.

— Μὰ εἶσαι περιέργως! ἀπήντησε μίαν φίλην καὶ συνάδελφον τοῦ συγγραφέως. Πῶς ἤθελες νὰ τὸ σφυρίζῃς, ἐνῶ γασμῶσιν;...

<p>ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΠΛ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ 9-12 καὶ 3-5 καθ' ἑκάστην πλὴν τῆς Κυριακῆς καὶ Πέμπτης μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΗΣΙΩΤΩΝ 6^α</p>	<p>Ι. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ Ἐπὶ 13 ἐτη ἐν Βερολίῳ ἐκπαιδευθεὶς. Ὑψιστῆς ἐπὶ τριετίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου. Συνεργάτης τοῦ Γυναικολογικοῦ, Περιουδίου Βερολίνου. Διευθυντῆς τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Βερολίνου ἐπὶ πενταετίαν. 8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6^α</p>
---	---

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διά τὸ Β. Ίατρουνέδριον.

Υπῆρξε μιὰ ἐποχὴ διὰ τὴν πρωτεύουσαν — ἀληθινὴ μακαρία ἐποχὴ — ποὺ οἱ Ἀθηναῖοι ἔπιναν γάλα ἀγνόν καὶ ἄδολον. Τότε δὲν ἦσαν γνωσταί, οὔτε αἱ ζυμογαλακτικά, οὔτε αἱ ἄλλα ἰδιότητές του, καὶ δύνανται τὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ γάλα ἐθεωροῦτο ἕνα εἶδος τροφῆς πολυτελείας. Τότε ἔκανε δευτέρευτον τὴν ἐμφάνισίν του καὶ τὸ «γάλα τοῦ κουτιοῦ», ἢ τὸ λεγόμενον «Γάλα τῆς Ἑλβετίας», τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ γάλα ἀγελάδος, συμπετυκνωμένον μὲ ἀνάλογον ζάχαριν καὶ ἀποστειρωμένον, παρασκευαζόμενον ἐν Ἑλβετίᾳ, ὅπου ἀρχικῶς εἶχε κάμει μεγάλας προόδους ἡ γαλακτοκομία καὶ συνεπὶς ἔπρεπε νὰ εἴδουν τρόπον νὰ ἐξάγουν τὸ γάλα ποῦ τοὺς ἐπερίσσειε. Ἦτον ὁμως τότε τόσο ἀκριβό, ὥστε μόλις δλίγα σπῆται τὸ μετεχειρίζοντο.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἡ ἐπιστὴμὴ ἀνεκάλυψε πολυτίμους ἰδιότητες εἰς τὸ γάλα καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐγενικεύετο ἡ χρῆσις του ἐν Ἀθῆναις. Τότε ὁμως ὁ αἰσχροκερδὴς Ἕλληνας ἐνόμισεν, ὅτι ἡμποροῦσε νὰ ἐκμεταλλεῖται καὶ τὴν υγείαν μας. Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ νοθεύουν τὸ γάλα. Τὶς ἑκατὸ ὀκάδες τὶς ἔκαναν μὲ ἑκατὸ ὀκάδες νερό, διακόσιες καὶ διὰ νὰ συγκαλύπτουν, οἱ Βορῆγιοι αὐτοὶ, τὸ κατὰ τῆς δημοσίας υγείας ἐγκλήματον, ἔβραζαν καὶ χλίεις δυῶ ξένες οὐσίας, κόλλα, ἀλεύρι κλπ.

Καὶ ἐνῷ ἀπ' ἐνὸς οἱ περιήρουν καταστηματαρχαὶ εἰργάζοντο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐκ παραλλήλου ἔκαναν τὴ δουλείαν τους καὶ οἱ ἐνεργούντες τὴν κατ' ὄγκον διανομήν ὑπάλληλοι των, ἀπονερωίνοντες τὸ γάλα ποῦ προωρίζετο διὰ τοὺς ἀσθενεῖς μας καὶ τὰ παιδιὰ μας, μὲ παντὸς εἶδους βρωμύερα.

Φαντάζεσθε πλέον τί ἔπιναν τὰ ἀτυχεῖ βρέφη μας, ποῦ διὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον λόγον δὲν ἔπρεπε νὰ σιτίζονται μὲ τὸ γάλα τῆς μητέρας των.

Ἄρκει νὰ εἰπωμεν, ὅτι εἰς φιάλην γάλακτος μεγάλου γαλακτοκομείου, προωρισμένην γιὰ παιδάκι, τὸ ὁποῖον ἀνελάμβανεν ἀπὸ δευτέρας γαστρεντερίτιδας, εὐρήκεν ἡ μητέρα του ἕνα σβάλον κόλλας καὶ ἕνα σκουλήκι!

Ἐνῷ λοιπὸν οἱ Βορῆγιοι αὐτοὶ διὰ νὰ θησαυρίσουν ἐπὶ τὴν τὰ παιδιὰ μας μὲ τὰ φοβερότερα δηλητήρια, εἰσήλασαν πᾶν κατακτητὴς, ἐκτοπιζόντες ὅλες αὐτὰς τὶς ἐλεεινὰς σκευασίας, ποῦ μόνον ἴχνη γάλακτος περιείχον, τὸ «Γάλα Νεστλέ».

Ὁ Ἑρρικός Νεστλέ εἶναι χημικός, ἐν Βενετῆς τῆς Ἑλβετίας, ἐπινοήσας τὴν ὁμώνυμον σκευασίαν τῶν Γαλακτοῦχων Ἀλευρών, τὰ ὁποῖα, ὁμολογεῖται, ὡς ἡ τελειότερα τροφὴ διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ, περιέχουσα ἄλευρον ἐκ διπυρίτου καὶ γάλα εἰς μορφήν κόνεως.

Θεωρεῖται ὡς ὁ Σωτὴρ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, ἥς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διὰ τῆς σκευασίας του σιτισμοῦ εἶναι ἀληθῶς καταπληκτικά.

Μεγάλᾳ ἐγχοστώσει ἀμέσως ἔγιναν παντοῦ, παρασκευάζοντα κατὰ τὸ σύστημα Νεστλέ Γαλακτοῦχων Ἀλευρών.

Ταυτοχρόνως παρασκευάζουν τὰ ἴδια καὶ «Γάλα συμπετυκνωμένον-ἀπεστειρωμένον», τὸ ὁποῖον ἐκτοπίζει βαθμῆδόν τὰ νοπὰ βρωμογάλακτα.

Ὁ κόσμος ἔτσι ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα εἰς αὐτὸ τὸ «Γάλα τοῦ κουτιοῦ-Νεστλέ» καὶ ἔν Ἑλλάδι κατανάλωσις του ἠλῆξεν καταπληκτικῶς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις ἀρχίζει ἐκ παραλλήλου νὰ αὐξάνῃ, ἐπιφόβως διὰ τῆς νοθείας.

Μᾶς καταγγέλλεται δι' ἐπιστολῶν συμπολιτῶν μας, ὅτι εἰς τὴν ἀγοράν μας φέρεται «Γάλα τοῦ κουτιοῦ» ὡς «Γάλα Νεστλέ», προφανῶς παραποιημένον, νοθευμένον, ἀποσυντεθειμένον καὶ προκαλοῦν σφοδρὰς ἐντερικὰς διαταραξείας, οὐχὶ μόνον εἰς τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μεγάλους.

Ὁ δὲ γενεκεδάκι ἀγορασθέντα ἀπὸ μεγάλου ἡμιον φαρμακείου τῶν Ἀθηνῶν, ἀπόζοντα φρικωδῶς μᾶς παρεδόθησαν.

ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΚΟΜΨΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΣΤΕΡΕΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΦΘΗΝΟ!
ΠΕΤΡΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ
3 - ΣΤΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ - 3

τὰ ὁποῖα παρεδόσαμεν εἰς Μικροβιολόγον-Ίατρον πρὸς ἐξέτασιν, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν ἐκθεσίν του. Ἐν τῇ μεταξὺ νομίζομεν καθήκον μας νὰ ἐξυπνήσωμεν τὸ Ἰατροσυνέδιον, διὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του καὶ προφυλάξῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν ὑπουλον αὐτὸν κίνδυνον, καθὼς καὶ τοὺς ἀντιπροσωπεύοντας τὸν Ὀικὸν Νεστλέ.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Τσαλαμαρόπουλον. Ἀποστέλλεται ἕκαστον ἐν δεκάλεπτον ἕνα σὺς σταλῆ τὸ φύλλον, διότι φύλλα παλαιὰ τιμῶνται πρὸς 20 λεπτά ἕκαστον.—**Ν. Μανρογοῦγγον.** Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἀκόμη ἡ σειρά των.—**Δῶ Λίζαν Μπότσαρη.** Ψηφιδέλια ἐλήφθησαν.—**Ἄγγ. Μπασιώτων.** Τὰ παλαιὰ φύλλα τῆς «Ἐικονογραφημένης» διτιμήθησαν ἐσχάτως πρὸς 20 λεπτά. Ἐκ τούτων προέρχεται ἡ διαφορά. Αἱ σειραὶ ἀπὸ 1-10 καὶ 10-20 τιμῶνται 15 λεπτά τὸ φύλλον.—**Γ. Ροντήρη.** Ἐξοχιστοῦμεν. Ἀκριτὴ ἢ σκευασία σας.—**Ρίαν Μύρον.** Φωτογραφία τοιαύτη δὲν ἐδημοσιεύθη.—**Μίμην Κατσούλην.** Ἀποστέλλεται ἕκαστον ἐν δεκάλεπτον 15 λεπτά τὸ φύλλον.—**Γ. Τζανῆν.** Ψηφιδέλια ἐλήφθησαν.—**Γ. Σούτσον.** Διὰ νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφιότητά πρέπει νὰ ἀποστέλλεται δέγμα, τοῦ ἢ ἡμπορεῖτε νὰ γράψετε. Ἐάν ἀνακηρυχθῆτε ὑποψήφιος θὰ σὺς ψηφίσουν, ἀποστέλλοντες καὶ 10 λεπτά μὲθ' ἑκάστου ψηφιδέλιου. Συμμορφωθεῖτε, λοιπὸν, συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους αὐτοῦ. Πεντάλεπτον εἰς τὴν διάθεσίν σας.—**Χ. Ἀγγελόπουλον.** Ἀναμείνεται εἰς τὸ προσεχές.—**Γ. Παληατοῖαν.** Ψηφιδέλια ἐλήφθησαν.—**Βλ. Βαλασσοῦπουλον.** Τὴν κρίσιν θὰ τὴν ἔχετε εἰς τὸ προσεχές.—**Α. Σείριον.** Στέλλεται ἐν δεκάλεπτον ἀκόμη διὰ τὰ σὺς σταλῆ τὸ φύλλον, διότι τιμῶνται πρὸς 20 λεπτά. Ἀναμείνεται τὴν ἀνακήρυξίν σας ὡς ὑποψηφίον εἰς τὸ προσεχές. Πολλὰ ψηφιδέλια ἐνὸς φύλλον δόνασθε νὰ ἀποστέλλετε, ἀλλὰ συνοδευόμενα ἕκαστον μὲ δεκάλεπτον γραμματόσημον.—**Β. Διακόπουλον, Γ. Σκαλίγκον.** Ζητηθέντα φυλλάδια ἐστάλησαν.—**Ν. Τσακαλάκην.** Ἀγαπητὴ κόρις, ἡ ἐπιτροπὴ κρίνει ὅτι νομίζει, ὅτι εἶναι δημοσιεύσιμον. Τὰ ἰδικά σας θὰ ἦσαν μὲ ἐλλείψεις καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐνεκρίθησαν. Τὸ ὅτι ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἄλλα περιοδικὰ δὲν εἶναι λόγος, ὅτι ἡμποροῦν νὰ δημοσιευθῶν εἰς τὴν «Ἐικονογραφημένην». Ἡ ὕλη ἢ δημοσιευμένη ἀκριβῶς δὲν εἶναι δι' ἐκείνους, ποῦ γράφετε σεις, ἀλλὰ δι' ἀνθρώπους ὅπως ἐμεῖς. Καὶ ἂν ὀλίγον παρεκκλίνομεν τῆς γραμμῆς καὶ ἀρχίσωμεν νὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ τὸν σωρὸν, πρῶτος σὺς θὰ μᾶς κάμει τὴν παρατήρησιν.—**Δημ. Σαράβαν, Τάκην, Γ. Ζαγανιάρη, Δῶν Εὐτέρην Ἀλεβιζάτου, Στυλ. Ἀδγουστάκην, Γ. Ροντήρη, Π. Πολίτην, Π. Παγκόραν, Π. Θεορουνιάτην, Μ. Γαλιόν, Μ. Βρυσιάν, Ν. Τσακαλάκην.** Τὰ παρ' ἡμῶν σταλένια ἐλήφθησαν. Εἰς τὸ προσεχές θὰ ἴδῃτε ποῖα τούτων ἐνεκρίθησαν.

Διὰ νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφιότητά πρέπει νὰ ἀποστέλλεται δέγμα, τοῦ ἢ ἡμπορεῖτε νὰ γράψετε. Ἐάν ἀνακηρυχθῆτε ὑποψήφιος θὰ σὺς ψηφίσουν, ἀποστέλλοντες καὶ 10 λεπτά μὲθ' ἑκάστου ψηφιδέλιου. Συμμορφωθεῖτε, λοιπὸν, συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους αὐτοῦ. Πεντάλεπτον εἰς τὴν διάθεσίν σας.—**Χ. Ἀγγελόπουλον.** Ἀναμείνεται εἰς τὸ προσεχές.—**Γ. Παληατοῖαν.** Ψηφιδέλια ἐλήφθησαν.—**Βλ. Βαλασσοῦπουλον.** Τὴν κρίσιν θὰ τὴν ἔχετε εἰς τὸ προσεχές.—**Α. Σείριον.** Στέλλεται ἐν δεκάλεπτον ἀκόμη διὰ τὰ σὺς σταλῆ τὸ φύλλον, διότι τιμῶνται πρὸς 20 λεπτά. Ἀναμείνεται τὴν ἀνακήρυξίν σας ὡς ὑποψηφίον εἰς τὸ προσεχές. Πολλὰ ψηφιδέλια ἐνὸς φύλλον δόνασθε νὰ ἀποστέλλετε, ἀλλὰ συνοδευόμενα ἕκαστον μὲ δεκάλεπτον γραμματόσημον.—**Β. Διακόπουλον, Γ. Σκαλίγκον.** Ζητηθέντα φυλλάδια ἐστάλησαν.—**Ν. Τσακαλάκην.** Ἀγαπητὴ κόρις, ἡ ἐπιτροπὴ κρίνει ὅτι νομίζει, ὅτι εἶναι δημοσιεύσιμον. Τὰ ἰδικά σας θὰ ἦσαν μὲ ἐλλείψεις καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐνεκρίθησαν. Τὸ ὅτι ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἄλλα περιοδικὰ δὲν εἶναι λόγος, ὅτι ἡμποροῦν νὰ δημοσιευθῶν εἰς τὴν «Ἐικονογραφημένην». Ἡ ὕλη ἢ δημοσιευμένη ἀκριβῶς δὲν εἶναι δι' ἐκείνους, ποῦ γράφετε σεις, ἀλλὰ δι' ἀνθρώπους ὅπως ἐμεῖς. Καὶ ἂν ὀλίγον παρεκκλίνομεν τῆς γραμμῆς καὶ ἀρχίσωμεν νὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ τὸν σωρὸν, πρῶτος σὺς θὰ μᾶς κάμει τὴν παρατήρησιν.—**Δημ. Σαράβαν, Τάκην, Γ. Ζαγανιάρη, Δῶν Εὐτέρην Ἀλεβιζάτου, Στυλ. Ἀδγουστάκην, Γ. Ροντήρη, Π. Πολίτην, Π. Παγκόραν, Π. Θεορουνιάτην, Μ. Γαλιόν, Μ. Βρυσιάν, Ν. Τσακαλάκην.** Τὰ παρ' ἡμῶν σταλένια ἐλήφθησαν. Εἰς τὸ προσεχές θὰ ἴδῃτε ποῖα τούτων ἐνεκρίθησαν.

Διὰ νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφιότητά πρέπει νὰ ἀποστέλλεται δέγμα, τοῦ ἢ ἡμπορεῖτε νὰ γράψετε. Ἐάν ἀνακηρυχθῆτε ὑποψήφιος θὰ σὺς ψηφίσουν, ἀποστέλλοντες καὶ 10 λεπτά μὲθ' ἑκάστου ψηφιδέλιου. Συμμορφωθεῖτε, λοιπὸν, συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους αὐτοῦ. Πεντάλεπτον εἰς τὴν διάθεσίν σας.—**Χ. Ἀγγελόπουλον.** Ἀναμείνεται εἰς τὸ προσεχές.—**Γ. Παληατοῖαν.** Ψηφιδέλια ἐλήφθησαν.—**Βλ. Βαλασσοῦπουλον.** Τὴν κρίσιν θὰ τὴν ἔχετε εἰς τὸ προσεχές.—**Α. Σείριον.** Στέλλεται ἐν δεκάλεπτον ἀκόμη διὰ τὰ σὺς σταλῆ τὸ φύλλον, διότι τιμῶνται πρὸς 20 λεπτά. Ἀναμείνεται τὴν ἀνακήρυξίν σας ὡς ὑποψηφίον εἰς τὸ προσεχές. Πολλὰ ψηφιδέλια ἐνὸς φύλλον δόνασθε νὰ ἀποστέλλετε, ἀλλὰ συνοδευόμενα ἕκαστον μὲ δεκάλεπτον γραμματόσημον.—**Β. Διακόπουλον, Γ. Σκαλίγκον.** Ζητηθέντα φυλλάδια ἐστάλησαν.—**Ν. Τσακαλάκην.** Ἀγαπητὴ κόρις, ἡ ἐπιτροπὴ κρίνει ὅτι νομίζει, ὅτι εἶναι δημοσιεύσιμον. Τὰ ἰδικά σας θὰ ἦσαν μὲ ἐλλείψεις καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐνεκρίθησαν. Τὸ ὅτι ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἄλλα περιοδικὰ δὲν εἶναι λόγος, ὅτι ἡμποροῦν νὰ δημοσιευθῶν εἰς τὴν «Ἐικονογραφημένην». Ἡ ὕλη ἢ δημοσιευμένη ἀκριβῶς δὲν εἶναι δι' ἐκείνους, ποῦ γράφετε σεις, ἀλλὰ δι' ἀνθρώπους ὅπως ἐμεῖς. Καὶ ἂν ὀλίγον παρεκκλίνομεν τῆς γραμμῆς καὶ ἀρχίσωμεν νὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ τὸν σωρὸν, πρῶτος σὺς θὰ μᾶς κάμει τὴν παρατήρησιν.—**Δημ. Σαράβαν, Τάκην, Γ. Ζαγανιάρη, Δῶν Εὐτέρην Ἀλεβιζάτου, Στυλ. Ἀδγουστάκην, Γ. Ροντήρη, Π. Πολίτην, Π. Παγκόραν, Π. Θεορουνιάτην, Μ. Γαλιόν, Μ. Βρυσιάν, Ν. Τσακαλάκην.** Τὰ παρ' ἡμῶν σταλένια ἐλήφθησαν. Εἰς τὸ προσεχές θὰ ἴδῃτε ποῖα τούτων ἐνεκρίθησαν.

Διὰ νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφιότητά πρέπει νὰ ἀποστέλλεται δέγμα, τοῦ ἢ ἡμπορεῖτε νὰ γράψετε. Ἐάν ἀνακηρυχθῆτε ὑποψήφιος θὰ σὺς ψηφίσουν, ἀποστέλλοντες καὶ 10 λεπτά μὲθ' ἑκάστου ψηφιδέλιου. Συμμορφωθεῖτε, λοιπὸν, συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους αὐτοῦ. Πεντάλεπτον εἰς τὴν διάθεσίν σας.—**Χ. Ἀγγελόπουλον.** Ἀναμείνεται εἰς τὸ προσεχές.—**Γ. Παληατοῖαν.** Ψηφιδέλια ἐλήφθησαν.—**Βλ. Βαλασσοῦπουλον.** Τὴν κρίσιν θὰ τὴν ἔχετε εἰς τὸ προσεχές.—**Α. Σείριον.** Στέλλεται ἐν δεκάλεπτον ἀκόμη διὰ τὰ σὺς σταλῆ τὸ φύλλον, διότι τιμῶνται πρὸς 20 λεπτά. Ἀναμείνεται τὴν ἀνακήρυξίν σας ὡς ὑποψηφίον εἰς τὸ προσεχές. Πολλὰ ψηφιδέλια ἐνὸς φύλλον δόνασθε νὰ ἀποστέλλετε, ἀλλὰ συνοδευόμενα ἕκαστον μὲ δεκάλεπτον γραμματόσημον.—**Β. Διακόπουλον, Γ. Σκαλίγκον.** Ζητηθέντα φυλλάδια ἐστάλησαν.—**Ν. Τσακαλάκην.** Ἀγαπητὴ κόρις, ἡ ἐπιτροπὴ κρίνει ὅτι νομίζει, ὅτι εἶναι δημοσιεύσιμον. Τὰ ἰδικά σας θὰ ἦσαν μὲ ἐλλείψεις καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐνεκρίθησαν. Τὸ ὅτι ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἄλλα περιοδικὰ δὲν εἶναι λόγος, ὅτι ἡμποροῦν νὰ δημοσιευθῶν εἰς τὴν «Ἐικονογραφημένην». Ἡ ὕλη ἢ δημοσιευμένη ἀκριβῶς δὲν εἶναι δι' ἐκείνους, ποῦ γράφετε σεις, ἀλλὰ δι' ἀνθρώπους ὅπως ἐμεῖς. Καὶ ἂν ὀλίγον παρεκκλίνομεν τῆς γραμμῆς καὶ ἀρχίσωμεν νὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ τὸν σωρὸν, πρῶτος σὺς θὰ μᾶς κάμει τὴν παρατήρησιν.—**Δημ. Σαράβαν, Τάκην, Γ. Ζαγανιάρη, Δῶν Εὐτέρην Ἀλεβιζάτου, Στυλ. Ἀδγουστάκην, Γ. Ροντήρη, Π. Πολίτην, Π. Παγκόραν, Π. Θεορουνιάτην, Μ. Γαλιόν, Μ. Βρυσιάν, Ν. Τσακαλάκην.** Τὰ παρ' ἡμῶν σταλένια ἐλήφθησαν. Εἰς τὸ προσεχές θὰ ἴδῃτε ποῖα τούτων ἐνεκρίθησαν.

ΟΡΙΣΤΕ ΔΟΙΠΟΝ!

Πολλάται κινηματογραφικὴ μηχανὴ πρὸς λήψιν ταινιῶν ουστήματος Ἐρνεμαν, καταλληλοτάτη δι' ἐρασιτέχνους (Modelle amateurs) ἀλῆρης, μετὰ ταινιοδόχων (chassis), τρίποδος κλ. Πληροφορία εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐικονογραφημένης».

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἡ τιμὴ ἑκάστου φύλλου, διὰ τοὺς τυχόν θέλοντας, νὰ συμπληρώσωσιν τὴν σειράν τῆς ἐβδομαδ. «Ἐικονογραφημένης» καὶ ζητοῦντας μεμονομένα, ὠρίσθη εἰς λεπτά εἰκοσι (20). Διὰ τοὺς ἐν ἐπαρχίαις ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομ. τελῶν.

Σειραὶ ἀπὸ 1-10 δρ. 1.50 καὶ 11-20 δρ. 1.50.

Τὰ Ὀφθαλμικὰ νοσήματα
θεραπεύονται ἐν τῇ νῆᾳ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ ὀφθαλμολόγου
Σπήλιου Γ. Χαρχαμῆ
Τ. ὑψηλοῦ ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων κ.λ.π.
Ἀθήναι 27 ὁδὸς Μενάνδρου 27 Τηλέφωνον 654

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ οἱ ἀποστέλλοντες τὰ σχετικὰ δελτία διὰ τὰ μεγάλα δῶρα, εἶναι ἐλάχιστοι, πολὺ ὀλιγωτέρου ἀπὸ ὅτι θὰ ἔπρεπε, παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν μας ἔχουν ἀποστείλει, νὰ μᾶς γράψουν διὰ νὰ τοὺς ἐπιστρέψωμεν τὸ ἀντίτιμον τῶν σταλέντων γραμματοσήμων των, καταργουμένων τῶν μεγάλων δῶρων.

ΕΚΛΟΓΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Οἱ ἀνακηρυχθέντες ὑποψήφιοι τῆς Α' Σειρᾶς

Τοῦ Νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας: Γεώργιος Πατριόκιος, Κωνστ. Πέχ, Ἀθανάσιος Γούλιος, Χρ. Κανελλόπουλος, Ὁδ. Καλλίνικος, Ἀν. Ποπολιάνος, Δημ. Παπανικολάου, Γεώρ. Παλιατοῖας, Σπ. Φραγκίδης, Ἰσιδώρος Καραλῆς, Τάκης.—Κορινθίας: Εὐάγγ. Κυριακῆς.—Σάμου: Πάνος Σοφοῦλης.—Λαρίσης: Ἀρ. Μπουρνούρης.—Ἀργιολίδος: Ἰω. Τζανῆς.—Εὐβοίας: Μίμης Ὀλυμπίου.—Μιτυλήνης: Π. Μιχαήλ. Φθιωτιδοφωκ. Ἀμαλία Καλαῖς.

Οἱ ἀνακηρυχθέντες ὑποψήφιοι τῆς Β' Σειρᾶς

Ἀττικοβοιωτίας: Ἰωσήφ Κιάππης, Μαρία Ν. Γεωμανῶν, Στ. Γκούμας.—Τρικάλων: Δημ. Βρετόπουλος.—Βόλου: Χρ. Σινόπουλος.—Αἰτωλοακαρνανίας: Γεώρ. Παπανιώτης.—Ἡ ψηφοφορία καὶ τῶν ὑποψηφίων τούτων ἀρχεῖται ἀπὸ τῆμερον καὶ λήγει ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας. Ἀνεκηρύχθη ὑποψήφιος τῆς γ' σειρᾶς εἰς τὸν νομὸν Ἀττικοβοιωτίας ὁ κ. Βλ. Βαλασσοῦπουλος.

Ποιοὶ ἐπετρέπουσιν:—Φθιωτιδοφωκίδος Ἀμαλία Καλαῖς ψήφους 42.—Ἀττικοβοιωτίας Ἰωσήφ Κιάππης καὶ Στ. Γκούμας ἀνὰ ψήφους 101. Ἰσιδ. Καραλῆς 97, Ὁδ. Καλλίνικος 47, Σπ. Φραγκίδης 18, Κ. Πέχ 36, Γ. Παλιατοῖας 62, Α. Γούλιος 36, Τάκης 4, Κυριακῆς 3 Ἀργιολίδος Ἰω. Τζανῆς 47.

ΨΗΦΟΔΕΙΤΗΡΙΟΝ ΕΚΛΟΓΗΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Ψηφίζω τὸν
Εἰς τὸν Νομὸν
Ἐν τῇ _____ τῇ _____ 1916.
Ὀνοματεπώνυμον ψηφίζοντος

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΜΑΣ

Χάρης εἰς ποικίλους λογιστικούς συνδυασμούς, ὅς ἐπέτυχεν ἡ «Ἐικονογραφημένη», ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου ὑπεβίβασε τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐβδομαδιαίου φύλλον ἀπὸ 8 δρ. ἐτησίως εἰς 6 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἀπὸ 10 δρ. εἰς 8 διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ ἐξάμηνοι τὸ ἡμισ. Τρίμηνοι ἐστ' οὐδενὶ λόγῳ γίνονται δεκταί.

ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΕΝ Τῇ ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΩ

Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ Τ. ΥΦΗΓΗΤΟΥ

Θεραπεύονται τὰ νευρικά νοσήματα. Ἡ ἐπιληψία (σεληνιασμός) εἰδικῶς, ἀποτελέσματα θαυμάσια 12 ἐτῶν. Κέκτηται τὸ τελειότερον Ἠλεκτροθεραπευτήριον τῆς Ἀνατολῆς διὰ τὴν θεραπείαν τῆς Ἀρτηριοσκληρώσεως, Ἀρθριτίδος κλπ. καὶ τὸ τελειότερον σύστημα Ἀκτίνων Ραϊντγκεν.—Ὁδὸς Πειραιῶς 10. Τῆς ἀνεκάνοτης καὶ ἐκπερματώσεως ἰδία δλωσθεραπεία μὲ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Γ' ΣΕΙΡΑ

Ἄρτθ. 8.

Γωνία: . . . . . = προφήτης
. . . . . = μικρὸν ζῶον
. . . . . = ἀναφορικὴ ἀντονημία
. . . . . = γράμμα

Λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς μεταπροσέχους Τρίτης 8 Νοεμβρίου, συνοδευόμενοι μόνον ἐφ' ἐνὸς 10λεπτοῦ γραμματοσήμου, τῶν δελτίων καταργουμένων.

Ἡ Βραβεῖα ὠρίσθησαν 3 διὰ κλήρου. Ὁ πρῶτος ἐξαχθεύσιμος λαγνὸς θὰ λάβῃ 1 ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Ἐικονογραφημένης» καὶ τῆς ἐβδομαδιαίας ἐκδόσεως καὶ ἐν τετραδραχμῶν λαγείον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. Ὁ δεύτερος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Ἐικονογραφημένης» καὶ ἐν Ἡμερολόγιον Ἑγκυκλοπαιδικῶν Βρετοῦ. Καὶ ὁ τρίτος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἐβδομαδιαίας «Ἐικονογραφημένης» καὶ ἐν Ἑγκυκλοπαιδικῶν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα πληθώρας ὕλης ἢ συνέχειας τῆς «Σαφούς» καθὼς καὶ οἱ λῆται τοῦ 24 καὶ ἡ ἐγκρίσις τῆς συνεργασίας τῶν ἀναγνωστῶν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

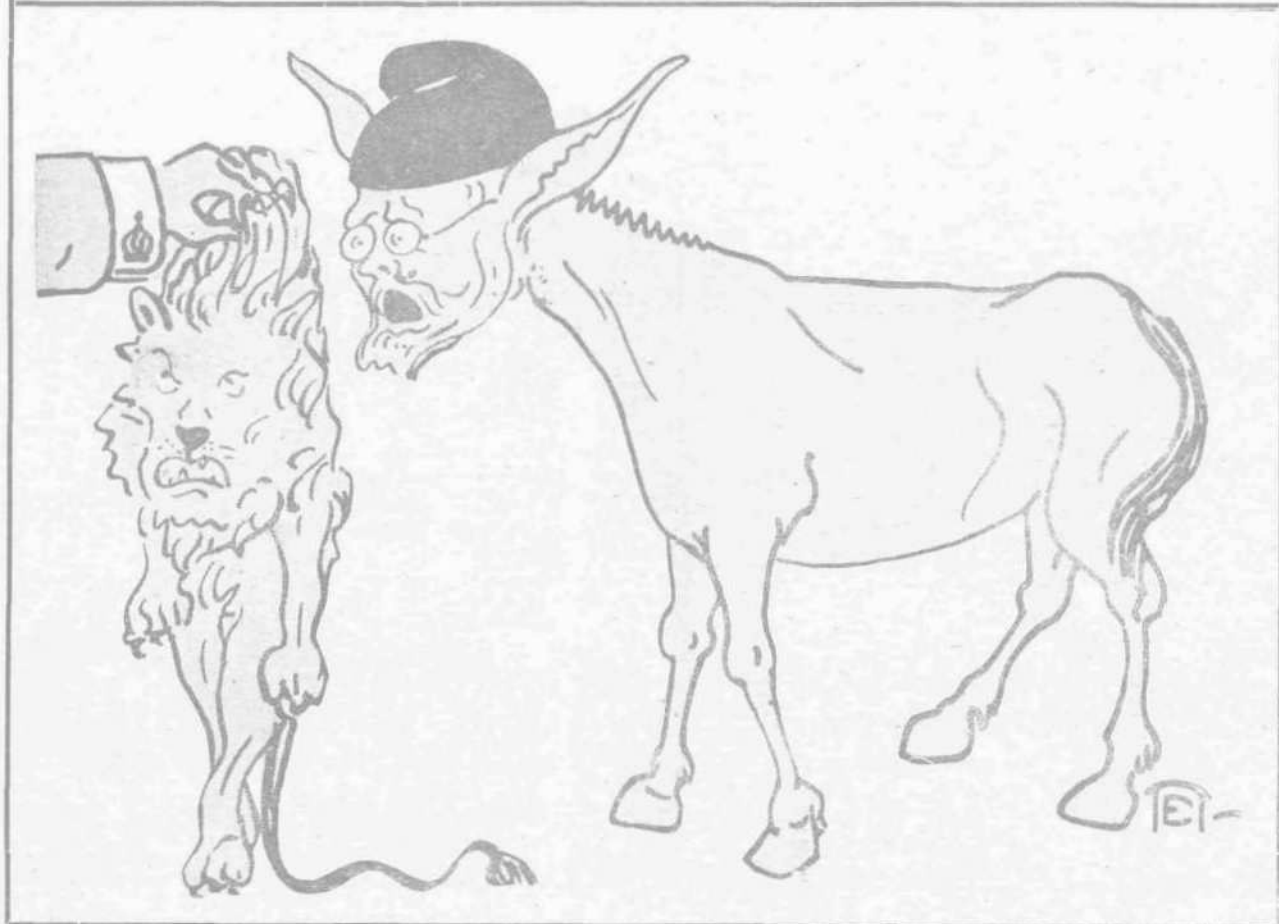
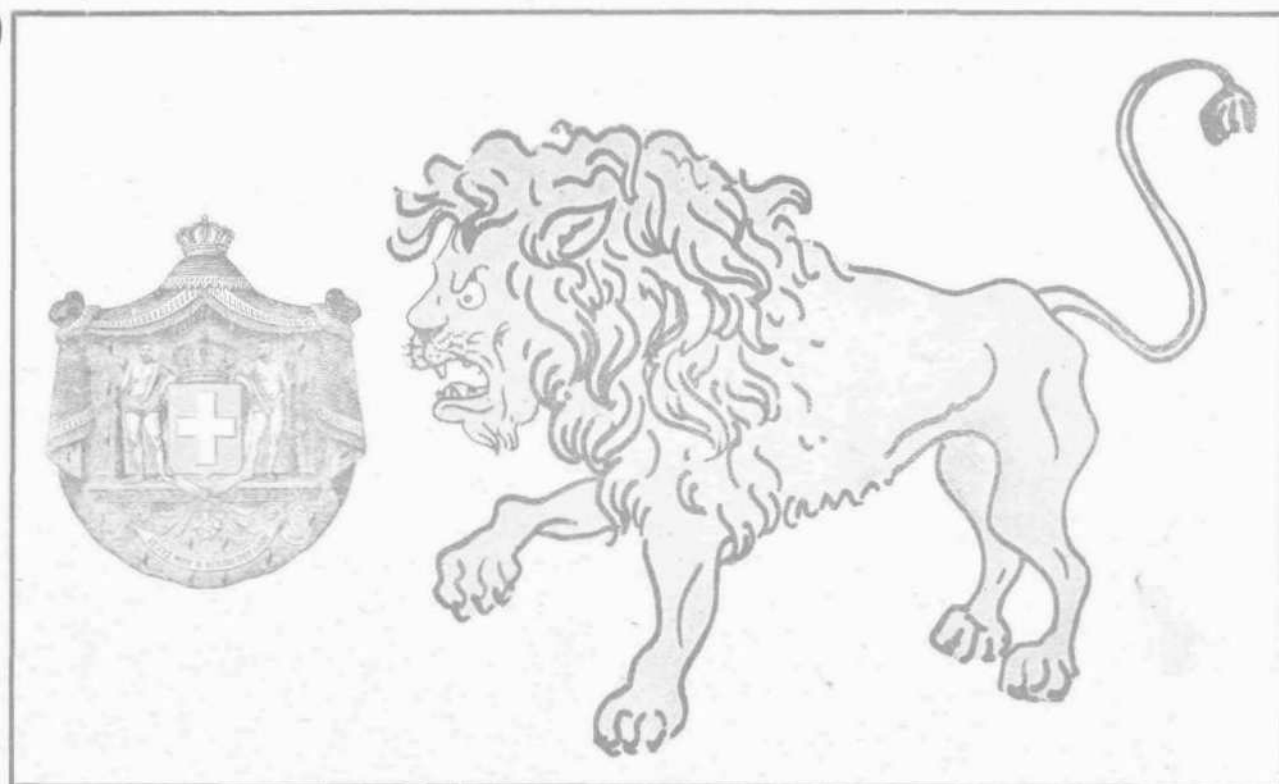
Πολλοὶ ἐκ τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀναγνωστῶν μας, ἐπέσειον ἀπὸ τοῦ πρώτου φυλλαδίου νὰ μᾶς ἀποστέλλουν ὕλην πρὸς δημοσίευσιν καὶ ἄλλοι καθημερινῶς μᾶς ἐρωτοῦν δι' ἐπιστολῶν των ἐάν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποστέλλουν ὕλην καὶ ἐάν θὰ δημοσιεύωμεν αὐτήν. Εἰς πάντας τούτους καὶ εἰς ὅσους θὰ μᾶς ἐροτήσων εἰς τὸ μέλλον, ἀπαντῶμεν τὰ ἑξῆς: Κάθε συνδρομητὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς «Ἐικονογραφημένης» ἔχει δικαίωμα καὶ δύναται νὰ ἀποστείλῃ πρὸς δημοσίευσιν ὕλην, ἥτις θὰ δημοσιευεῖται, ἐφ' ὅσον ἐγκρίνηται ὑπὸ τῆς εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἐπιτροπῆς.

Ἡ ἀποστέλλοντες ὕλην πρέπει νὰ καταβάλλεται φροντίς νὰ εἶναι γραμμένη ἐπάνω εἰς τὸ ὕφος, εἰς τὴν γλώσσαν καὶ μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον γράφεται ἡ ἐν γένει ὕλη τῆς «Ἐικονογραφημένης».

Νὰ εἶναι σύντομος καὶ νὰ μὴ καταλαμβάνῃ περισσότερο τῶν 10-15 χειρογράφων κοινῷ γάρτῳ, ὅχι ψιλογραμμένων, διότι ὁ χώρος τὸν ὁποῖον διαθέτομεν δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κρατῶμεν καὶ ἄλλας συνεχείας ἐκτὸς τῶν ὑπαρχουσῶν ἡδη. Δεὸ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ίστορία χωρίς λόγια εις δύο εικόνας.